

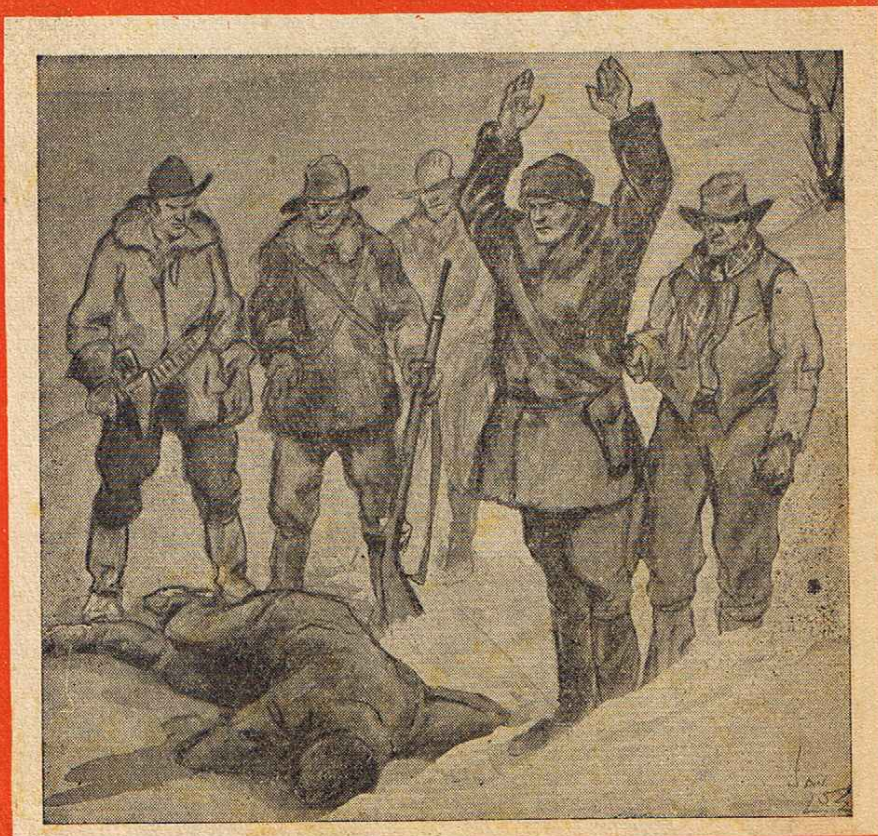
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BERGDUIVEL

N° 2024

NEDERLAND : 35 Cr.
BELGIE : 5 Fr.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE BERGDUIVEL

HOOFDSTUK I.

DE WRAAK VAN HET GOUD

De winter had dat jaar bijzonder vroeg ingezet en lang voordat in het oude Europa de goede Heilige uit Spanje rondging, in mist en regen, waren daar in het hoge Noorden de velden en bergen bedekt met een dikke laag sneeuw, hier en daar meer dan een meter hoog, waren de rivieren tot ijs gestold, zo dik, dat men er gemakkelijk met een afdeling zware artillerie overheen zou kunnen trekken.

De dieren waren zeer schaars; het leven zeer moeilijk.

En toch waren er, op ongeveer 100 mijlen ten Noorden van de plek, waar de Stekelvarken Rivier zich verbindt met de Joekon, drie mannen hard bezig met een arbeid, die de mens sedert de Schepping blijkbaar als een der voornaamste op dit tranendal is voorgekomen... het zoeken naar goud.

In een soort vallei, ondiep, waar men in een half uur gemakkelijk omheen had kunnen lopen, liep een smalle rivier, die hier en daar krekens vormde en die nu natuurlijk verdween onder een dikke ijskorst.

Men had hier de sneeuw, niet ver van een van die krekens over een afstand van meer dan twintig meter weggeschepd, zodat er langs de oever een strook was ontstaan van bijna drie meter breed.

Aan het einde van de kleine kreek, die een soort van zak vormde, was uit ruwe planken een soort van goot gemaakt, met opstaande kanten.

Het ijs was hier weggehakt en het water kon hier door die goot naar omhoog stromen, tenminste wanneer men er voor zorgde, dat het niet onmiddellijk bevroor! De goot liep uit op een schudbak. Het water kon er instromen, zakte dadelijk weg door de zeef en liet het fijne stofgoud achter.

Er waren ook een paar handzeven, rond en bijna een halve meter in doorsnede, die men met eindeloos geduld, in gehurkte houding zittend, moest schudden, totdat water en slijk geheel verdwenen waren en het goud achterbleef.

Niet ver van de heuvelvoet stond een soort van ruw blokhuis, uit vierkant

gekapte boomstammen opgebouwd en daarnaast een zespersoonstent uit zwaar, ondoordringbaar waterdicht doek vervaardigd. Een slede stond er op zijn kant bij.

Tien flinke sledehonden liepen maar wat rond. Het was duidelijk aan de dieren te zien, dat zij in geruime tijd geen harde arbeid hadden verricht, want zij zagen er goed doorvoed, ja zelfs een beetje vadsig uit. Een grote Ierse wolfshond scheen als bewaker dienst te doen van de troep.

Als men een slip van de tent zou hebben opgelicht, dan zou men daarbinnen een man op een bed van dikke dekens en mos hebben gevonden, die daar stil op zijn rug lag, met een bleek, hol gelaat en koortsachtig brandende ogen. Hij kon een jaar of vijf-en-veertig zijn, maar hij zag er nu veel ouder uit met zijn ingevallen kaken en zijn vuilgrijs haar.

De man die daar zo stil lag en met dwalende ogen naar het dak van de tent keek heette Antony Drew.

Daarbuiten echter, in de schuine stralen van de zon werkten ijverig drie krachtige mannen. Het waren John Raffles, zijn trouwe makker Charles Brand en de onafscheidbare helper James Henderson.

Zij waren daar bezig aan de schudbak, terwijl Henderson met zijn geweldige armen een houweel zwaaide en daarmee op de rots zelf beukte, omdat Raffles vermoedde dat zich daaronder goud bevond. Niet in de vorm van stof, maar als klompjes, kleine stukken, die ieder soms wel een waarde van 500 gulden hebben.

Het is volstrekt noodzakelijk, om in weinige woorden te verklaren, hoe het kwam, dat de drie avonturiers zich daar in het hoge Noorden bevonden, bezig met een arbeid, die anders niet in de smaak van Raffles viel.

Deze was nog niet lang geleden met zijn vliegtuig, een wonder van snelheid, naar de Verenigde Staten gekomen, had het toestel achtergelaten bij een bevriende boer, ten Noorden van New-York en was al vrij spoedig, te-

gen het invallen van de winter, naar het hoge Noorden getrokken met het doel om daar te gaan jagen.

Tijdens een van zijn avontuurlijke tochten nu, had Anton Drew zijn pad gekruist. Hij had de zwakke onervaren man, die goud ging zoeken, een van die diensten kunnen bewijzen, die een fatsoenlijk man nooit vergeet en hij had Drew weer in het bezit kunnen stellen van een claim, die hem ontstolen was door enige van die talrijke bandieten, die steeds de vlakten onveilig maken, zolang er daarginds goud of diamanten gevonden worden.

Raffles had onmiddellijk sympathie opgevat voor Drew, die niet een wist, hoe hij een revolver moest laden, of hoe hij een slede moest inspannen, zodra hij gehoord had, dat de ander dit goud tot iedere prijs wilde bemachtigen, om aan zijn enig kind, zijn dochter, de gelegenheid te verschaffen, haar studies, zij had een prachtige stem, bij een kundige leraar in Europa te voltooien.

Een vriend van hem, bij wien hij zich had aangesloten, had hem stervend het geheim medegedeeld van de plek, waar hij goud in de bodem had aange troffen, en het was diezelfde plek, waar nu de drie mannen zo hard werkten, ten bate van een ander, die machteloos was door zwakte en uitputting.

Herhaaldelijk hadden zij op hun tocht hierheen strijd moeten voeren, nu eens met de natuur, dan weer met de wilde dieren, of ook wel met de mens en dat was misschien het ergste van alles!

Zij waren nu bijna twee weken hier, zij hadden gejaagd en zij hadden gewaakt, ieder op zijn beurt, want zij hadden van deze zelfde claim indringers moeten verjagen, die er volstrekt geen recht op hadden en de kans bestond nog steeds, dat die vroeg of laat met versterkingen zouden terugkeren, om te trachten, het kostbare, gele metaal in bezit te krijgen.

Het liep tegen de middag, toen Brand zijn schudbak neerzette, naar de stand van de zon keek en naar de

tent liep. Hij ging er binnen, bleef een minuut of vijf weg en kwam toen weder terug, om zijn arbeid te hervatten.

— Hoe staat het er mede? vroeg Raffles, zonder de blik af te wenden van de schuddende goot, waarlangs het slijkerige water naar beneden vloeide.

— Het is nog juist, zoals het gisteren en eergisteren was, Edward, antwoordde Brand. Ik ben er erg bang voor, dat de arme man hier zal sterven, als wij niet spoedig opbreken!

— Als wij maar kinine hadden! zei Raffles ernstig. Maar wij hebben onze kleine voorraad helaas verloren, tijdens dat noodlottig ongeluk, een paar weken geleden, dat ons ook een deel van onze schietvoorraad kostte.

— Waarom vertrekken wij niet? Wat houdt ons nog hier?

— In de eerste plaats de eigen wens van Drew, want hij wil het resultaat afwachten van wat Henderson daar nu doet!

Brand keek een ogenblik naar de reus, die daar met woedende slagen op de harde rots lossloeg en zei toen:

— Ik heb bewondering voor de geestkracht van die kleine man daar in de tent! Alleen de liefde voor zijn kind houdt hem nog staande!

— En hij wilde niet eens een poging doen, om het nodige geld te lenen, Brand! Zulk een dwaze trots heb ik zelden gezien! Hij wilde het evenmin van mij aannemen, toen ik het hem drie weken geleden aanbod! Hij wil zijn kind rijk, gelukkig en beroemd zien en het slot zal zijn, dat wij hier in de harde sneeuw een graf voor hem zullen moeten hakken, als wij niet binnen twee dagen zijn vertrokken!

Op dat ogenblik gaf Henderson een harde schreeuw. Zijn houweel was door de rots heengegaan en hij rukte nu zo woedend aan de greep, dat het hout van de steel kraakte.

Raffles en Brand kwamen dadelijk toesnellen, grepen hun eigen houwelen en begonnen op beurt de rots aan te tasten.

Er had plotseling een soort van verzakking plaats, de houwelen schoten los en Raffles zag op het eerste gezicht dat zijn vermoedens juist waren. Daarbinnen in de rots, vlak bij de rivieroever, had zich een soort van zak gevormd en op de bodem daarvan, gemengd met zand en slib, lag goud in overvloed, in verspreide stukjes, wisselend in grootte van een erwt, tot een eendenei.

Henderson had dadelijk het tekenende woord gevonden en zei met een knipoogje:

— Het huishoudknipje van moeder natuur, Mylord!

— Ja James, dat is haar appeltje voor de dorst! zei Brand lachend. En het is een flink appeltje ook! Er zal hier wel voor de dorst! zei Brand lachend. En het is een flink appeltje ook! Er zal hier wel voor en paar honderd duizend dollar liggen! Zal ik het Drew gaan zeggen, Edward?

— Ja! Doe dat. Wij zullen vlug deze «Huishoudknip» zoals Henderson ze noemde, leegruimen en dan op weg gaan. Het is hoog tijd. Wij moeten zo spoedig mogelijk een dorp of nederzetting zien te bereiken, waar wij kinine kunnen krijgen. Als de koorts blijft toenemen, vrees ik het ergste.

Brand snelde weg. Raffles en Henderson maakten vlug het gat wat groter en hadden nu het goud in de letterlijke zin maar voor het oprapen.

Raffles zag dadelijk dat het van een prachtige hoedanigheid was, want het werd in bijna volkomen zuivere toestand gevonden, slechts zeer weinig verontreinigd door vermenging met grint en slib.

Binnen tien minuten was het gehele hol leeggehaald en slechts enkele malen had men 't houweel ter hulp moeten nemen, om het goud uit de rots los te hakken. En daar lag het nu op een hoop, alsof het steenkool was!

Raffles nam er het mooiste stuk af, dat zeker wel een pond woog, krabde met zijn zakmes wat van de vuile bovenlaag weg, zodat het goud fon-

kerend en vonkenspattend te voorschijn kwam.

Hij ging er glimlachend mee de tent binnen. Brand had juist wat van de drank ingegeven aan Drew, wiens hoofd hij ondersteunde, en op wiens bleke wangen een ziekelijk bloesje van opwinding was verschenen.

Raffles knielde aan de andere kant naast hem neer, en gaf hem het stuk in de vermagerde, witte vingers, die trilden van zwakte en begerigheid.

Hij betastte de klomp en er stonden tranen in zijn ogen toen hij Raffles aankeek en met een zwakke stem sprak :

— Nu heb ik wel genoeg om terug te gaan, dunkt U niet mijnheer Burke?

— Meer dan voldoende ! antwoordde Raffles. Zijt gij verheugd?

— Het is voor mijn kind, mijn Ellen ! zei Drew eenvoudig. Ik zelf zal het niet lang meer maken, vrees ik ! Deze ontzettende koude, dit harde werk, ik wist niet, dat het iemand zo kon aangrijpen ! En ik bewonder u !

Ik benijd u ! Ik wilde dat ik zo sterk was, als gij, zo gezond, zo gestaald !

— Het is de gewoonte ! zei Raffles glimlachend en gij moogt nu zoveel niet meer spreken. Gij moet u rustig houden. Als het kan, zullen wij morgen terugkeren. Wij hadden het goud maar voor het oprapen. Ik denk dat gij nu wel voor een waarde van driehonderd dollar zult hebben !

Het gelaat van Drew verhelderde even, maar plotseling werd het somber, en hij zei, terwijl de goudklomp uit zijn krachteloze vingers gleed :

— Als ik mijn kind nog maar zie ! Als ik zolang nog maar mag blijven leven ! Ik heb niet geweten, dat het goud zich zo zwaar op mij zou wreken. Uw vriend zei mij, dat gij ook dokter zijt, mijnheer Burke. Zeg het mij eens oprecht, gelooft gij, dat ik dit overleef ? Ben ik ten dode opgeschreven ? Zeg het mij gerust, ik zal u tonen, dat ik in zeker opzicht sterk kan zijn !

Het bleef even stil in de tent en toen zei Raffles ernstig :

— Wij moeten binnen vier of vijf

dagen kinine voor u hebben. De koorts zal nog toenemen en gij zijt door de ontberingen uitgeput. Kunnen wij u eenmaal veilig naar een groot dorp brengen, liever nog naar een stad, waar gij verpleegd kunt worden in een ziekenhuis, dan zult gij het er bovenop halen ! Maar deze koude is niets voor u. Gij had ook niet mogen medehelpen aan het delven en aan het andere werk !

Bevende vingers grepen de hand van Raffles en de tranen van Drew stroomden vrijelijk, toen hij mompelde :

— Ik weet dat ik alles aan u te danken heb. Wat zou er van mij en mijn kind geworden zijn als ik u niet had ontmoet ! Ik zou reeds vermoord zijn, en ergens op die vervloekte vlakke liggen, op de harde sneeuw, met een paar duim staal in de borst, of een geweerkogel door het hoofd ! Ik ben u alleen maar tot last geweest en om mijnnentwille moet gij de grootste ontberingen doorstaan !

— Dat heeft niets te betekenen ! zei Raffles luchtig. Wij houden er van ! Wel, wij zijn hier immers gekomen om te jagen en dat doen wij zoveel wij maar willen ! Schep dus maar moed, mijnheer Drew. Zodra wij ergens een telegraafstation bereiken, sturen wij een telegram naar uw dochter, zodat zij u kan komen begroeten ! Is dat geen uitstekend plan ?

Zonder iets te antwoorden liet Drew zich weer achterover glijden en sloot de ogen. Maar er was een uitdrukking van innige vreugde en tevredenheid op zijn mager gelaat.

De twee mannen gingen zachtjes de tent uit. Nog diezelfde middag werd er begonnen met het inpakken van het goud en het laden van de slede.

Dadelijk na het vallen van de duisternis werd een zeer groot vuur aangesteld, zo dicht mogelijk bij de tent, opdat Drew zijn voordeel zou kunnen doen met de weldoende warmte.

Henderson braadde met veel kennis van zaken een sneeuwhoen aan het spit, bereidde wat krachtige bouillon

voor de zieke en toen rolden allen zich in hun dekens en sliepen.

Bij het kriecken van de dag brak men het kamp op. Voor Drew was op de slede een plaatsje opgehouden en hij werd warm ingepakt, in alle dekens, die er maar te missen waren.

De mannen ontbeten met harde scheepsbeschuit, hete thee en een stuk berenvlees, dat de vorige dag was gebraden, en zo hard was als een steen, zodat het eerst weer moest worden ontdooid.

De honden werden aangespannen en de kleine karavaan trok weg uit de dalkom, waar zij twee weken hadden geleefd.

En zij konden omstreeks twee kilometer van de plankenhut verwijderd zijn, toen een kleine troep goudelvers, waaronder een paar vrouwen, van het Noorden uit de kleine vallei binnentrokken, en daar een woest gehuil van teleurstelling aanhieven, toen zij bemerkten, dat zij te laat kwamen en bijna al het goud was weggehaald.

HOOFDSTUK II.

DE OVERVAL

Raffles was voornemens, zich naar Circle te begeven. Ten eerste was dit zeker de grootste nederzetting, die men in de buurt aantrof en ten tweede kon men er zeker van zijn, daar ten minste een behoorlijk ziekenhuis te vinden, waar Drew zou kunnen worden verpleegd.

Circle is aan de Joekon gelegen en telt onder normale omstandigheden een paar duizend inwoners. In Europa zou men het dus slechts een dorp noemen.

De politie heeft er een hoofdkwartier, een kazerne, een kleine gevangenis, dat alles van hout, wel te verstaan en er is ook een behoorlijk ziekenhuis, dat onder de leiding staat van een kundige geneesheer.

Bovendien lag Circle vrij ver buiten de route naar de goudvelden en hij kon er wel bijna zeker van zijn, dat hij daar alles zou kunnen kopen, wat hij nodig mocht hebben. Maar bovenal was er een telegraafkantoor!

Het zou dus mogelijk zijn, een boodschap te zenden aan Ellen, de dochter van Drew, die zeker vol ongerustheid op de terugkeer van haar vader wachtte. Ook was het een gunstige omstandigheid, dat Circle op nauwelijks drie dagen reizen afstand lag van de plek, waar de drie mannen op zulk een ge-

lukkige wijze het goud in de bodem en in het water van de kleine rivier hadden gevonden.

En men zou snel moeten reizen, want Drew was er slechts aan toe. Zijn hart was niet sterk en zijn borst was het nog veel minder. De zware arbeid in de hevige koude was voor een man van zijn constitutie moordend geweest. In de aanvang had hij willen medehelpen, ondanks het verzet van Raffles en toen hij het moest opgeven, had hij zich ook dadelijk te ruste moeten leggen. Hij was blijven liggen, tot het ogenblik van het vertrek toe.

Het was een geluk, dat de honden volkomen waren uitgerust en opgewekt aan de arbeid waren gegaan, want Raffles wilde zo spoedig mogelijk Circle bereiken, daar ieder uur vertraging voor de ongelukkige Drew het einde kon betekenen.

Hij had kinine dringend nodig en dat was alleen daarginds te krijgen.

Drew sliep die dag een paar uren, in een toestand van halve verdooving.

Toen men voor die avond het kamp zou opslaan, aan de zoom van een tamelijk grot bos, greep Drew de hand van Raffles, die voorbij de slede liep en zei op doffe toon:

— Zou het niet beter zijn, wanneer ge mij hier achterliet, vriend Burke?

— Hier achterliet? herhaalde Raffles, niets begrijpend.

— Ja! Ik ben u tot last en ik voel dat de gevaren voor u nog vermeerderd worden door mijn aanwezigheid. Ik heb u leren kennen als een edel mens en ik weet dat gij zult doen wat ik u vraag. Neem het goud, maak het te gelde en ga het zo spoedig mogelijk aan mijn kind brengen! Ik weet dat ik u volkomen kan vertrouwen, want als ge mij had willen bestelen, had gij dat al veel eerder kunnen doen! Gij en uw vrienden hebt zelfs uw leven in de weegschaal gesteld, om mij weer in het bezit te stellen van mijn claim, die men mij ontstolen had. Men heeft mij gezegd, dat de dood in de sneeuw heel zacht is en ik ben niet bang! Thans ben ik maar een blok aan uw been en...

Raffles legde hem zachtjes de hand op de mond en zei:

na zeggen dat ge weer ijlt! Hoe zou ik na zeggen dat ge wer ijlt! Hoe zou ik tegenover mijn eigen geweten staan, als ik uw verzoek inwilligde? U hier achterlaten, terwijl ik weet dat het hier krioelt van wolven, op vier en op twee benen? En denkt gij soms dat wij vlugger vooruit zouden kunnen komen als wij de slede ontlastten van uw gewicht? Wel, gij weet dan niet, dat mijn vrienden en ik iederen dag bijna evenveel levensmiddelen uit die slede wegeten, als uw lichaamsgewicht bedraagt! Ik spreek nog niet eens van de gedroogde vis voor de honden! Kijk, onze vriend James verdeelt er reeds een portie van niet minder dan tien pond! Willen wij goede vrienden blijven, dan roert gij dit onderwerp niet meer aan! Wij brengen u zo snel mogelijk naar Circle en van daar zenden wij een telegram naar Nome, om uw dochter gerust te stellen!

— Om haar te roepen! mompelde Drew zwak. Ik wil dat zij mij de ogen toedrukt en dat ze u leert kennen!

Er zweefde een vreemde glimlach om de lippen van Raffles, toen hij met een licht schouderophalen zei:

— Misschien valt haar de kennismaking niet mee! En bedenk welk een zware reis het zou zijn, in de winter, voor een jong meisje, dat die tocht geheel alleen zou moeten maken!

Er kwam een smartelijke uitdrukking in de doffe ogen van de zieke. Toen wendde hij langzaam het hoofd af en zei niets meer.

De tent werd spoedig overeind gezet; men droeg er Drew binnen. Henderson ging hout sprokkelen en kwam terug met de weinig geruststellende mededeling, dat hij in de verte wolven had gezien.

Zij achtervolgden blijkbaar een rendier, dat zij van de kudde hadden weten af te zonderen.

— Dan zullen wij van nacht waakzaam moeten zijn, zei Raffles. Het lust mij niet, om het kamp weder te gaan verplaatsen. Hoeveel heb je er geteld, Henderson?

— Tien of twaalf, Mylord!

— Zeg maar niets tegen Drew, want het zou zijn toestand zeker niet verbeteren. Leg in ieder geval een revolver onder het bereik van zijn hand. Hij mag niet geheel onbewapend zijn.

Terwijl Henderson een pas geschoten sneeuwhoen plukte en gereed maakte, Raffles zijn wapens nakeek, en Brand de gesprokkelde takken op eenstapelde, kwam de maan op, groot en vol. Het had die middag een tijdlang gesneeuwd, maar nu trokken de laatste sneeuw wolven weg en de hemel was van een puur donkerblauw, waarin de sterren met buitengewone helderheid schitterden.

De plek van het kamp was zo gekozen, dat de kampeerders de gehele vlakte naar het Noorden, in de richting van waar zij gekomen waren, konden overzien.

En zo krachtig was het maanlicht, dat men een wolf heel gemakkelijk op 500 meter afstand tegen de sneeuw zou kunnen zien afsteken.

Het was echter ook mogelijk, dat zij door het bos naderden, daarom moest de gehele nacht het vuur branden en zouden de drie mannen om beurten de

wacht houden. Dat was wel is waar geen aangename taak, want het be- loofde fel koud te worden.

De honden hadden zich reeds hun bedje gegraven onder de sneeuw. Men moest voorzichtig lopen, om niet op hen te trappen, want er was niets anders van hen te zien dan het puntje van hun zwarte snuit.

Wat Chopin betreft, hij had zich deze gewoonte van de poolhonden nooit kunnen eigen maken en verge- noegde er zich mede 's nachts in de tent te kruipen.

Het hoen verdween geheel in de hongerige magen, de drie mannen rookten enige tijd in stilte en daarop begaven allen zich ter ruste, op Brand na, die het eerst zou waken.

Hij ging zo dicht mogelijk bij het vuur zitten, vulde opnieuw zijn pijp, wikkelde zich zo dik mogelijk in zijn pels en legde zijn geweer dwars over zijn knieën.

De felle koude dwong hem echter al spoedig op te staan en stampvoetend heen en weer te lopen, teneinde de bloedsomloop te herstellen.

Een paar uren verliepen zo en bijna was voor hem het ogenblik aangebro- ken, Henderson te gaan wekken, toen Brand plotseling en zonder dat hij iets gehoord had, Chopin naast zich zag staan.

De hond stond in een onnatuurlijke houding, met iedere spier gespannen, de hals uitgerekt en de kop zo ver mo- gelijk naar voren gestrekt. Zijn ogen gloeiden als kolenvuur, de lippen wa- ren teruggetrokken van de vreselijke tanden, terwijl zijn adem kort en snel ging en de haren tussen de schouder- bladen als borstels overeind stonden.

De bijtende wind woei van de vlakte in de richting van het kamp en Brand begreep aanstonds, dat Chopin iets verdachts moest hebben geroken.

Hij tuurde scherp uit, maar hij zag volstrekt niets. En toch moest er iets zijn, dat was duidelijk te bemerken aan de houding van de hond.

Brand ging naar de tent, zwakjes verlicht door een brandende kaarslan-

taam en vond na enig zoeken de nacht- kijker van Raffles. Toen hij met het instrument terugkeerde, vond hij Chopin nog juist op dezelfde plaats. Hij bracht de kijker aan het oog en zocht de horizon af. Toen hield hij hem on- beweeglijk op hetzelfde punt gericht. Hij bleef zo wel vijf minuten turen en zijn gelaat was strak en ernstig, toen hij de kijker langzaam liet zakken.

Daarginds op de vlakte, naderde met vrij grote spoed een tweetal sleden ieder met tien honden bespannen en omgeven door een achttal personen, waaronder hij twee vrouwen meende te onderscheiden.

Zij konden ongeveer twee kilometer ver weg zijn. En hij zag ze nu al, die derden, als kleine stipjes, zonder de kijker te gebruiken.

Hij aarzelde niet langer, maar draaide zich om, kroop de tent bin- nen en trok Raffles aan de arm, die da- delijk klaar wakker was en wiens eer- ste, half instinctmatige beweging was, naar het geweer te grijpen, dat naast hem lag.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend, wolven?

— Erger nog, mensen! antwoordde Brand. Zij komen uit de richting van Drew's claim. Twee sleden en zowat acht personen! En ze komen in de richting van dit bos. Het kan niets anders of zij zullen ons zien.

Raffles zat een kort ogenblik in ge- dachten verzonken, schoot toen haastig zijn pels aan, trok zijn muts diep over de oren en kroop uit de tent.

Nog altijd stond Chopin daar als een stene beeld. Als ballen vuur gloei- den zijn ogen. Een onbegrijpelijke woede scheen zich van het grote dier te hebben meester gemaakt.

Raffles had de kijker van Brand overgenomen en tuurde met grote aandacht naar het naderende troepje.

Hij keek zo wel een volle minuut en zei toen zacht:

— Als ik mij niet bedrieg, Brand, dan zijn er onder die mannen daar enkelen, die in de hut zijn gedrongen

van de «Waanzinnige» van de Stekelvarken Rivier! Dat zou de vreselijke woede van de hond verklaren!

Bliksemsnel trokken aan Brand een paar beelden van het verleden voorbij, een verleden dat nauwelijks enige weken oud was.

Hij zag weer het afschuwelijke woonhol van de gek, van de meester van Chopin, die gestorven was op zijn bed van lompen, na een verraderlijke overval door een troep schurken, die hem hadden willen dwingen, hun de plek te noemen, waar hij een grote hoeveelheid goud had begraven, een plek, waar Raffles en zijn metgezellen het inderdaad na de dood van de krankzinnige hadden gevonden!

Wonderlijk genoeg had de hond zich onmiddellijk bij hen aangesloten, misschien wel gedreven door zijn wraakzucht en menend, dat hij die het best zou kunnen voldoen, als hij in de nabijheid bleef van de lieden die de vrienden van zijn vermoorde meester waren geweest en dus de vijanden van zijn moordenaars moesten zijn!

Brand nam op zijn beurt weer de kijker, keek er een ogenblik door en zei:

— Ja, ik herken er twee! Ik herken de vrouwen! Een er van heeft vuurrood haar! Wat zullen wij doen? Zij hebben natuurlijk ons kampvuur al lang gezien!

Het gelaat van Raffles was als marmer en zijn grijze ogen fonkelden, toen hij ten antwoord gaf:

— Er valt niet aan te twifelen, Brand, of die kerels komen van claim 137, ontdekten, dat ze zo goed als geheel was leeg gehaald en zijn ons nagegaan! Maak Henderson wakker, wij zullen ons in staat van verdediging moeten stellen!

Brand liep onmiddellijk op de tent toe en hij had enige moeite, de reus te wekken, die gezond sliep. Maar toen hij wakker was, begreep hij Brand ook onmiddellijk en kroop uit de tent.

Raffles had intussen al zijn plan gemaakt en beval:

— Plaats de slede eerst zodanig, dat haar lange kant naar de vlakte is ge-

keerd. Neen, laat haar aansluiten tegen die dikke boom! Zo is het goed! Stapel alle kisten erop, maar laat een paar schietgaten vrij. Onder aan de kisten met gedroogde vis, die het stevigste zijn! Hier de munitie. Wij beginnen met de geweren, als zij niet dadelijk afdeinzen en het wordt een gevecht van man tegen man, dan kunnen wij de revolvers nog altijd gebruiken!

Terwijl dit geschiedde, zo vlug mogelijk, naderden de twee sleden tot op een afstand, die ongeveer achthonderd meter kon bedragen.

Toen hielden de bandieten stil en schenen korten tijd te beraadslagen. Toen zij opnieuw verder trokken, volgden zij niet langer dezelfde richting, maar beschreven een zeer grote boog. Hun doel was duidelijk. Zij wilden zich niet blootstellen aan de gevaren van een frontaanval en trokken nu op de zoom van het bos toe, om zo de andere partij in de rug te kunnen aanvallen.

Misschien zouden zij zich in twee afdelingen splitsen en dan zou de toestand inderdaad gevaarlijk kunnen worden voor de belegerden.

Het zou geen nut hebben, op dit ogenblik kostbaar kruis te verspillen aan de tegenstander, want de afstand was nog te groot.

Een kwartier daarna hadden de twee sleden de zoom van het bos bereikt en bevonden zich nu tussen de eerste bomen.

Geruimen tijd bleef het stil. Het was duidelijk, dat een van de sleden een grote bocht beschreef om in de rug van de aangevallen partij te komen. Slechts nu en dan kon men heel even die slede bespeuren, maar zover, dat zij zo goed als buiten schot was. Bovendien maakten de talloze bomen een nauwkeurig richten onmogelijk.

De drie mannen waren zwiingend en ernstig bijeen gebleven, zij zagen volkomen het gevaar van de toestand in.

Een half uur later bevonden zij zich tussen twee vuren en kraakte het eerste schot, dat het oor van een der trekhonden doorboorde en het dier met een wilde grauw deed overeindvliegen.

HOOFDSTUK III.

CIRCLE

Raffles had een kort bevel geroepen en allen wierpen zich plat op de grond.

Van de slede der bandieten, die op dezelfde plek waren gebleven, was maar een klein stukje te zien, bij de zoom van het bos. Daarachter hadden zich zeker enige kerels verschanst, waarbij ook een vrouw moest zijn, want nu en dan deed de wind een korte rok opwapperen, terzijde van de slede.

— Zal ik op die vrouw vuren, Edward, vroeg Brand, nadat de drie mannen zich zo goed als het ging achter de slede in veiligheid hadden gebracht.

— Mijn waarde, zolang die dame daar op ons schiet, kan ik niet goed inzien, waarom je niet zou terugschieten, want ik kan mij niet voorstellen, dat een door haar afgeschoten kogel met minder vaart in onze lichamen zou dringen dan die afkomstig is van een man! antwoordde Raffles koel. Schietende vrouwen zijn altijd de gevaarlijkste. Ik heb die ervaring al vroeger opgedaan.

Twee schoten snel achter elkaar vormden als het ware het uitroepteken achter deze zin.

Het eerste trof de slede, met een doffe slag en het tweede boorde een gat in de muts van Henderson, die aanstonds een paar krachtige Londense vloeken uitstiet en in het wilde terugschoot.

Want er was niemand te zien, daar terzijde in het bos en toch kwamen van daar de schoten, die maar al te juist waren gericht.

Zo kon het niet blijven, want er waren daarginds goede schutters en reeds de volgende schoten konden het einde betekenen.

De slede werd dus haastig een weinig verder tussen de bomen van het bos getrokken en daarbij kreeg Brand voor het eerst een tipje te zien van een breed geranden hoed, die hem niet onbekend voorkwam. Hij maakte van

die ontdekking dadelijk gebruik, knielde neder achter de slede, mikte zorgvuldig en drukte af. In de stille vrieslucht klonk een gil, de hoed leek een sprong te maken en werd toen onzichtbaar. Woedend vuurden de bandieten zo snel zij konden hun geweren af, maar ditmaal zonder iets anders te raken dan de bomen rondom de slede.

Intussen bleef de toestand zeer gevaarlijk, want de andere partij was een weinig naderbij gekomen en onderhield van achter een terreinplooi een goed onderhouden vuur op de drie mannen, die zich slechts gedeeltelijk konden bergen.

En wie weet wat er nog zou gebeurd zijn, als er niet plotseling en op een zeer ongewone wijze, hulp was komen opdagen van een zijde, vanwaar men haar zeker niet had durven verwachten.

Onder de kerels, die de omtrekken- de beweging hadden gemaakt ging eensklaps een luid geschreeuw op en een ogenblik later werd er driftig geschoten, maar ditmaal niet in de richting van Raffles en zijn metgezellen!

Het waren ook geen geweren die gebruikt werden, maar revolvers. Het korte, droge blaffende geluid van de grote Colts was duidelijk te herkennen.

Er werd daarginds blijkbaar een strijd op korte afstand gevoerd. Maar tegen wien?

Reeds de volgende seconden zouden het antwoord op die vraag brengen.

Plotseling kwam de slede tussen de bomen van het bos uitschieten en stooft voort over de vlakte, getrokken door een tiental honden, die blijkbaar de zweep niet behoefden, om zich zo snel mogelijk voort te reppen.

En dat behoefde niemand te verwonderen, want achter de slede aan, met een tussenruimte van nog geen dertig meter draafde een kleine troep wolven, uitgehongerd en vastberaden. Drie mannen bevonden zich bij de slede, al-

len op sneeuwschoenen en schoten zo snel zij maar konden onder het voortgaan midden in de troep roofdieren, waarvan er een paar over de kop tilmelden.

Maar er waren er zeker wel twintig, het einde zou dus niet onzeker kunnen zijn, wanneer het drietal niet spoedig genoeg de andere slede kon bereiken en de hulp kon inroepen van hun makkers.

Om zo snel mogelijk vooruit te komen hadden zij hun weg niet door het bos maar over de kale vlakke gekozen, met het natuurlijk gevolg, dat zij onvermijdelijk in het schootsveld kwamen van Raffles en zijn vrienden.

Niets was voor een goed schutter als Brand gemakkelijker geweest, dan die drie donkere gedaanten, die zo scherp tegen de sneeuw afstaken, neer te leggen, maar dat lag nu eenmaal niet in het karakter van Raffles, die de loop van Brand's geweer neerdrukte en rustig zei :

— Ik ben zeker dat je ze niet zou missen, Brand, maar dat is geen sport ! Geef hun een kans ! Zij hebben nu met de wolven te doen en kunnen ons niet van antwoord dienen ! Dat is niet eerlijk ! Bovendien zijn wij verschanst en zij zijn volkomen blootgesteld !

— Maar zij zouden geen ogenblik aarzelen, om ons neer te schieten, Edward ! riep Brand verontwaardigd.

— Ik betwijfel het geen seconde, maar het kan mijn zienswijze niet veranderen ! Als je dan met geweld wilt schieten, leg dan een paar van hun honden neer, want hoe minder zij er hebben, des te minder gemakkelijk kunnen zij ons achtervolgen ! En dat zal misschien de wolven ophouden ! Ik kan niet toestaan, dat voor mijn ogen medeschepsels op een vreselijke wijze worden gedood.

— Maar Mylord, U stelt die kerels toch niet met ons op één lijn ! riep Henderson trillend van boosheid.

Raffles keek de reus een ogenblikje strak aan met zijn ondoorgrondelijke, staalgrijze ogen en zei toen kortaf :

— Zij zijn begiftigd met rede, met

hetzelfde goddelijk geschenk, dat ons ook te beurt is gevallen, James en daarom zijn zij onze gelijken en in het oog van de Almacht evenveel waard als jij en ik !

Brand had zich al plat neergeworpen. Tweemaal kraakte zijn onfeilbaar schot, het een onmiddellijk na het ander en bijna tegelijkertijd vielen twee honden neer, in hun vaart gedood.

Schreeuwend en woest vloekend sneden de kerels hen los van het span en wierpen de kadavers achter de slede, waar zij onmiddellijk ten offer vielen aan de verscheurende tanden der wolven. Het was een kort ogenblik van krioelen van magere ruigharige lichamen, de dieren beten elkander in hun begerigheid en de vluchtelingen kregen een ogenblikje respijt !

Een hunner ranselde op de honden los, hetgeen volstrekt niet nodig was en een ander rukte zijn geweer van de schouder, en loste een schot in de richting van het drietal, in het wilde weg.

Brand schoot nog twee honden neer van het span, met hetzelfde resultaat. De wolven werden even opgehouden, daar zij onmiddellijk aanvielen op de hondenlijken, maar zij verscheurden ze met zoveel onbegrijpelijke snelheid, dat dit slechts een kort oponthoud gaf, en er steeds vijf of zes wolven achter de slede aanhielden.

Tenslotte bereikte zij de andere en verdween tussen het geboomte.

Van de wolven was nu ook niets meer te zien. Men hoorde hen huilen en het onophoudelijk knallen van de schoten.

— Het wordt tijd om verder te gaan, zei Raffles laconiek. De weg is nu weer vrij.

De honden werden snel overeind gedreven, Drew werd warm ingepakt en Henderson maakte Chopin los, want men had de woedende hond moeten vastbinden, daar hij aanstalten had gemaakt, zich op de vijand te werpen, hetgeen waarschijnlijk zijn einde zou hebben betekend.

Zelfs nu nog had men de grootste moeite, het grote dier te weerhouden,

naar de plek te snellen, waar gevochten werd. Haat en woede deden zijn ogen letterlijk gloeien.

Hij onderwierp zich echter toen Raffles hem riep en in allerijl werd de tocht naar het Zuiden voortgezet. Na een half uur hoorde men van het schieten niets meer. De wolven zouden wel zijn afgedeinsd. Het avontuur had de vijand zeker aanzienlijke verliezen berekend. Hij was op zijn minst vier van zijn honden kwijt en men had de man met de grote vilthoed niet meer teruggezien. Die sliep zeker al zijn laatste slaap op een bed van ijskoude sneeuw.

De honden werden niet gespaard en Raffles vergde het uiterste van de dieren, om een zo groot mogelijke voorsprong te krijgen op de tegenstander. Urenlang bleef de kleine troep voortgaan, zonder tijd te verspillen aan de jacht en pas laat in de middag gaf Raffles het bevel halt te houden. Het was noodzakelijk, want de mensen waren uitgehongerd en de dieren moesten volstrekt enige rust hebben.

Raffles koos de plek waar halt zou worden gehouden boven op een lage heuvel, waar weliswaar de wind vrij spel had, maar vanwaar men de vlakke naar het Noorden tientallen mijlen kon overzien en aldus de nadering van de achtervolgers tijdig zou bemerken.

Want dat de bandieten het juist op hen hadden voorzien, daaraan kon nu niet meer getwijfeld worden. Zij moesten weten, dat Drew veel goud had bijeenvergaard en zouden zeker niet rusten, voor zij dat machtig waren geworden.

Het viel niet zo gemakkelijk, hier een vuur aan te leggen, want de bomen waren schaars, maar Henderson slaagde er tenslotte toch in, en de mensen verkwikten zich spoedig aan een bord hete soep, terwijl de dieren een goede portie gedroogde vis kregen.

Men hield hier twee uur halt en toen drong Raffles onverbiddelijk weer op verder gaan aan.

Hij wilde een deel van de nacht besteden om verder te trekken, want dan

zou hij in de loop van de morgen Circle kunnen bereiken. Dat was niet alleen noodzakelijk, om de achtervolgers te ontlopen, maar ook, omdat de toestand van Drew het dringend nodig maakte.

Deze sprak bijna niet meer en als hij sprak, dan ijde hij meestal, want de koorts was toegenomen. Hij moest binnen vier-en-twintig uur kinine hebben geslikt, of hij zou sterven.

Met tegenzin en grommend, nu en dan bijtend naar de handen die zich naar hen uitstrekten, lieten de honden zich weer voor de sleden spannen. De zware tocht begon opnieuw, steeds verder naar het Zuid-Oosten en alleen maar geleid door de stand der sterren. Vijf uur duurde deze tocht en toen liet Raffles, in de overtuiging dat hij althans de achtervolger ontlopen was, nogmaals halt houden, aan de rand van een bos.

Het was weer gaan sneeuwen en hun spoor zou dus worden uitgewist. Rust was noodzakelijk! Zelfs Henderson, ijzersterk en onvermoeibaar, strompelde slechts met moeite verder op zijn doorgelopen voeten. Men was op nauwelijks tien kilometer afstand van Circle. De tent werd opgeslagen, Drew werd er heel voorzichtig binnengedragen zonder dat hij zelfs wakker werd uit zijn koortachtige slaap, de honden groeven hun eigen bedje in de sneeuw en de trouwe Chopin zou de wacht houden. Het was hem wel toevertrouwd. De drie mannen kropen in hun slaapzakken en waren binnen enkele minuten in diepe rust. Een vuur werd die nacht niet ontstoken.

Er geschiedde volstrekt niets bijzonders. De mannen konden zes uren aan een stuk rusten en toen zij de volgende morgen ontwaakten, hadden zij moeite, iets te herkennen. De slede verdween bijna geheel onder het sneeuwdek en van Chopin was niets meer te zien, dan het puntje van zijn oren en van zijn snuit. Ook de tent was bijna geheel bedekt en de tentkoorden stonden zo strak als vioolsnaren.

De wind was echter weer omgelo-

pen, het had opgehouden met sneeuwen en het vroomer dan ooit. Ijlings werd wat warme thee gemaakt en men ontbeet slechts met een paar beschuiten. Raffles wilde nu zo spoedig mogelijk Circle bereiken.

Hij maakte zich ongerust over Drew, die volkomen bewusteloos scheen te zijn en slechts nu en dan iets onverstaaens prevelde, met droge lippen en hoogrood gelaat.

Zo vlug mogelijk werd de tent afgebroken en daarna vertrok men dadelijk.

Onderweg kwam men ditmaal enkele lieden tegen, zelden alleen en meestal in paren. Al die mensen waren zwaar bepakt en trokken naar het Noorden. De meesten hadden honden bij zich en een slede. Sommigen keken naar de hoogopgelade slede en naar de stevige honden met blikken, die Raffles en zijn vrienden verheugd deden zijn, dat zij wel bewapend en met hun drieën waren.

En eindelijk, omstreeks acht uur in de morgen, werden de eerste blokhuisen zichtbaar van Circle. Ook daar was alles diep onder de sneeuw. Raffles dreef de honden de brede hoofdstraat in, onmiddellijk naar het ziekenhuis, een vrij groot houten gebouw met een enkele verdieping en waarnaast het huis van de geneesheer-directeur was gelegen.

Henderson lichtte Drew behoedzaam van zijn ligplaats en droeg hem als een kind naar binnen. Een zuster, dik gekleed en met een blozend gelaat, maakte vlug alles in orde en ging de directeur waarschuwen. Deze kwam bijna onmiddellijk, onderzocht de zieke, gaf op korte toon enige bevelen en vijf minuten later lag Drew, ongekende weldel, in een zindelijk bed in een goed verwarmde zaal, met een behoorlijke dosis kinine in de maag!

Toen Raffles en Brand naar buiten traden, om zich weer bij Henderson te voegen, die op de slede was blijven passen, zag Brand dat de reus in gesprek was met een jongen Cree-Indian, die hij onmiddellijk herkende.

Het was Pete, de broeder van de brave Minto, die hen weken geleden in Fort Joekon zoveel hulp had geboden.

Pete kwam onmiddellijk op Raffles toe en Brand zag tot zijn verwondering dat Raffles hem even terzijde nam, en een paar woorden met hem wisselde, waarna hij hem op de schouder klopte.

Toen wendde Raffles zich tot de reus en zei:

— Henderson, dit gasthuis heeft een zeer grote stal, bestemd voor sleden en honden. Ga daar de dieren onder dak brengen en geef ze wat voeder. Brand, ik ben over tien minuten terug! Wacht mij in de kamer van onze vriend Drew. Ik heb een kleine verrassing voor hem. En voor de verwonderde Brand iets had kunnen zeggen, stapte Raffles weg aan de zijde van de halfbloed.

Verwonderd begaf Brand zich naar de kamer van Drew, die rustig sliep.

Het was heel duidelijk, dat reeds nu de weldoende kinine haar genezende invloed uitoefende. Twee of drie weken volkomen rust, en deze man, die tot zelfs zijn gezondheid had willen offeren voor zijn kind, zou weer de oude zijn.

Er verliep echter bijna een half uur en Brand werd reeds ongeduldig, toen de deur openging en Raffles op de drempel verscheen. Hij trad dadelijk terzijde en Brand, die was opgestaan, zag een knap blond meisje binnentreden, eenvoudig maar warm gekleed, dat met gevouwen handen een ogenblikje stil bleef staan, met trillende lippen naar de man in het bed keek, er toen haastig op toeliep en toen heel stil op de stoel ging zitten, die naast de ijzeren krib stond. Zij had heel voorzichtig de magere hand gegrepen die op de dek lag en de tranen stroomden haar nu over de wangen.

Raffles was glimlachend op Brand toegegaan en zei zacht:

— Dat is nu mijn verrassing! Het is zijn dochter Ellen!

— Maar mijn hemel, hoe komt zij hier?

— Heel eenvoudig! Een paar weken geleden sprak ik Pete, die juist op weg was naar Nome, in gezelschap van een pelsjager, die hem gehoord had, en ik vroeg hem, het meisje hierheen te vergezellen. Dat was heel wat veili-

ger dan een telegram en naar het nu blijkt ook vlugger! Maar ik heb Drew niets willen zeggen, om hem niet nodeloos op te winden! En ik geloof, Brand, dat haar nabijheid nog beter voor hem zal zijn dan de beste kinine!

HOOFDSTUK IV.

GENEZING EN VERTREK

Na een week was Drew reeds zo ver genezen, dat hij een paar uren zijn bed mocht verlaten en dan op een stok gesteund of aan de arm van zijn dochter wat door de kamer mocht heen en weer lopen. Het was het enige particuliere vertrek in het gehele ziekenhuis en Drew moest er tamelijk duur voor betalen, maar hij was nu ook een rijk man!

Het goud was veilig opgeborgen in de brandkast van de directeur. Als hij deze stad verliet, dan zou het zijn, om zo spoedig mogelijk en met de eerste de beste gelegenheid naar New-York te reizen.

Het jonge meisje had al spoedig aller harten gewonnen, door haar natuurlijke opgewektheid, haar vriendelijkheid en haar prachtige stem, die zij zo vaak deed horen als de zieken in het gasthuis er om vroegen.

Er waren daar een tiental mannen, voor het merendeel ruwe kerels, sommige met wonden, waarover zij liefst zo weinig mogelijk spraken en die het meisje reeds aanbadden. Want zij wist hun wel eens de tranen in de ogen te brengen met haar prachtige liederen en wie anders zou dat ooit kunnen?

Raffles kwam bijna iederen dag, nu eens alleen dan weer vergezeld van Brand en Henderson en Drew begroette hem steeds met dezelfde uitdrukking van innige dankbaarheid op zijn gelaat, waarop zich weder wat kleur begon te vertonen.

Wat Ellen betreft, ofschoon zij volkomen gezond was, had zij verlof gekregen, in het gasthuis te mogen wo-

nen. Zij kwam iedere dag in de gemeenschappelijke mannenzaal en die geharde kerels zagen met angst het oogenblik tegemoet, waarop hun goede fee afscheid van hen zou nemen.

Het was op de achtste dag na hun aankomst. Raffles was zoeven in de kamer van Drew getreden, die in een grote leunstoel zat, met de hand van Ellen in de zijne.

Raffles kwam vlug op hem toe en vroeg:

— Nog steeds vooruitgang, vriend Drew? Gevoelt gij u sterker?

— Zo sterk, mijnheer Burke, dat ik over een week hoop te kunnen heengaan en mijn kind naar New-York te kunnen brengen! En dat zal ik dan u te danken hebben en aan u alleen! Gij hebt mijn persoon beschermd en mijn goud! Wat zou er van mij terecht zijn gekomen, als gij en uw vrienden...

Raffles hief glimlachend de hand op en zei:

— De afspraak was, dat wij daar nooit over zouden praten! Men moet elkander in deze streken helpen of men slaat elkander dood! Een tussenweg is er niet. Zo, gij wilt dus over een week vertrekken! Maar weet ge wel, dat hier de winter op zijn felst is? Hebt ge al eens nagedacht over de bezwaren?

— Ik erken, dat zij groot zijn, mijnheer, maar mijn ongeduld drijft mij voort! Ik hoop, dat ik mij zal mogen aansluiten bij een pelsjager die, naar ik juist van morgen hoorde, over een week deze plaats aandoet, om dan verder naar het Zuiden te trekken.

Hij moet in Fort Joekon zijn, om daar voorraden te gaan afleveren!

— Hoe is de naam van die man? vroeg Raffles levendig.

— Hij heet Jim Hale! Hij moet hier goed bekend zijn in de buurt!

— En gij kunt u aan niemand beter toevertrouwen, Mijnheer Drew! riep Raffles uit. Ik ken Jim Hale, een knaap met een hart van goud, stevige vuisten, volkomen bekend met het land en die voorhoudt wat hij belooft! Gij had het waarlijk niet beter kunnen treffen! Ik wist niet dat hij naar Circle kwam, mijn brave Hale! Wie zei 't u?

— Een man, die het ziekenhuis drie dagen geleden verliet! Van morgen keerde hij hier terug, om het mij te zeggen. Webster is zijn naam. Ik had al eerder gevraagd of niemand een geschikte gids voor mij wist!

— Wel, die is er niet, zei Raffles lachend. Maar dan zijt gij nog pas in Fort Joekon. Hoe wilt gij verder gaan?

Drew antwoordde met enige aarzeling:

— Ik reken er op, dat ik daar vroeg of laat de hulp zal kunnen inroepen van een politiepatrouille die nog verder Zuidwaarts trekt. Ik hoop, dat zij mij tot aan het dichtstbijzijnde spoorwegstation zal kunnen vergezellen.

Raffles schudde het hoofd en zei uit het raam ziende, naar de beneeuwde straat:

— Dan zal 't toeval u ter hulp moeten komen, Drew! Fort Joekon heeft geen vaste politiepost, voor zover ik weet en gij zult er misschien lang moeten wachten! Intussen kunt gij onmogelijk alleen reizen en zeker niet in deze tijd van het jaar en nu het land honderden mijlen in het rond als het ware vergiftigd wordt door de duizende rondtrekkende gouddelvers! Maar ik heb een andere oplossing! Ons verblijf hier loopt ten einde! Wat zoudt gij er van denken, als gij eens eerst met Hale naar Fort Joekon ging en daar op ons zoudt wachten, om dan met mij en mijn vrienden de reis naar New-York voort te zetten?

— Dat zou prachtig zijn! Iets beter

kunnen wij ons niet indenken, niet waar Ellen?

Het meisje bloosde, wierp Raffles een blik vol dankbaarheid toe en zei toen op zachte toon:

— Het zou heerlijk zijn, maar ik geloof, vader, dat wij misbruik maken van de goedheid van Mijnheer Burke!

Raffles ontkende lachend en zei:

— Het heeft voor ons niets te betekenen, waarlijk niet!

Hij sprak nog enige tijd met Ellen, voor wie hij grote vriendschap had opgevat. Het meisje was heel eenvoudig gebleven en toch wist Raffles dat zij een schat in haar keel had, meer waard dan het goud, dat haar vader om harentwille met zoveel inspanning had bijeengezocht. Haar stem was inderdaad van een zeldzame schoonheid en zij zou in New York spoedig opgang maken. En dan zou er na korte tijd wel niet veel meer zijn overgebleven van het eenvoudige, verlege meisje uit Nome.

Er gebeurde in het verloop van die week niets bijzonders meer.

Drew nam zienderogen in kracht en gezondheid toe en op het einde van de week kon hij zich weder zonder stok bewegen.

Op de Maandag daarop zou Hale in de nederzetting komen en hem verder brengen. Een vriend van Webster was het Drew komen mededelen.

Een deel van de Zondagmorgen bracht Drew met zijn dochter in het kleine kerkje door, dankte daar de Schepper uit de grond van zijn dankbaar gemoed voor zijn redding en voor de hereniging met zijn kind.

Hij wist toen nog niet, Antony Drew, dat hij nog niet aan het einde zijner beproeving was.

Toen Raffles vroeg in de morgen van die Maandag zich naar het ziekenhuis begaf, vond hij daar Ellen en haar vader druk bezig, hun weinige bezittingen in te pakken. Een in der haast opgerichte bank in Circle had het gevonden goud ingewisseld tegen deugdelijke bankbiljetten. Dat was een goede maatregel, want het goud

van Drew woog bijna honderd kilo, en het papier daarentegen nog geen ons! En hij durfde de brave pelsjager niet nodeloos lastig vallen. Die zou zeker verheugd zijn, nu zijn lading honderd kilo minder werd.

Raffles vroeg aanstonds:

— Wanneer vertrekt gij?

— Van middag! Hale zal ons om vier uur komen afhalen.

— Dan zult ge mij wel toestaan, u hier tegen die tijd met mijn vrienden nogmaals de hand te komen drukken! Ik heb Hale in vele weken niet gezien en het zou mij genoeg doen, hem weer eens in de trouwe, eerlijke ogen te mogen kijken.

— Maar daar rekenen wij ook op, mijnheer Burke! riep Ellen uit, die bezig was met het opvouwen van enige nieuwe kledingstukken, voor haar zelf en voor haar vader gekocht.

Raffles stond een ogenblik in gedachten en zei toen glimlachend:

— Ik heb u iets mede te delen, het is van weinig belang! Maar gij moet er u op voorbereiden, dat gij mij door vriend Hale met de naam van graaf Palmhurst hoort toespreken! Laat u dit niet verbazen! De zaak is, ik reis hier incognito, als ik mij zo eens mag uitdrukken!

Vader en dochter hadden elkander even verwonderd aangekeken, maar toen zei Drew glimlachend:

— Graaf Palmhurst of mijnheer Burke, wat doet het er toe? Gij zijt voor ons een echte vriend geweest en wij zullen nooit vergeten, onder geen omstandigheid, wat gij voor mij gedaan hebt!

— En ook voor mij, vader! zei Ellen en de tranen schoten haar in de mooie ogen. Mijn gehele toekomst stond immers op het spel!

— Wij zouden daar niet meer over praten! viel Raffles haar in de rede en dreigde haar gekscherend met de vinger. Mijnheer Drew, gij zijt nu wel in veilige handen, maar ik verzoek u toch, deze revolver als uw eigendom te beschouwen. Gij kunt er reeds wat beter mee omgaan en men kan nooit

weten, al ben ik overtuigd, dat Hale de veiligste wegen zal kiezen, om u ongehinderd naar Fort Joekon te brengen. Om vier uur, zegt gij?

— Ja, dat was de afspraak!

— Dan neem ik nu afscheid van u, want ik bemerk dat gij het druk hebt. Mijn vrienden en ik komen om drie uur terug, misschien is Hale wel voor de tijd. Wij doen u uitgeleide en roepen nu een tot weerziens in Fort Joekon toe! Binnen twee weken zijn wij daar en dan vertrekken wij met u naar New-York!

Na enige ogenblikken verliet Raffles het vertrek weder.

Op straat zag hij een tamelijk groot aantal mannen, hoofdzakelijk gouddelvers, waaronder er waren, die men het allerlieft niet alleen op een eenzame weg, laat in de avond, zou tegen komen. Een paar malen kwam het Raffles voor dat enige van die kerels op zijn weg stilstonden en hem nakeken. Hij sloeg er echter geen acht op, maar begaf zich naar het logement, waar hij met zijn metgezellen een tweetal behoorlijke kamers gevonden had. Zij zouden in de omtrek nog wat gaan jagen, alvorens zij zich naar het gasthuis zouden begeven.

Brand vond hij bezig aan het schoonmaken van zijn lievelingsgeweer en Henderson bleek in de stal te zijn. Hij kwam juist binnen, toen Raffles met Brand enige woorden had gewisseld. Zijn breed goedig gelaat stond bedrukt.

— Hoe is het, James, waarom kijk je zo bedroefd? Mis je werkelijk je bioscoop zo erg?

— Nu, ik zou wel weer eens een goede film willen zien, Mylord! antwoordde Henderson, maar daar denk ik toch op het ogenblik niet aan. Ik weet niet wat er met de honden is. Zij lijken mij zo lusteloos en geeuwerig. Zij geeuwen hun kaken uit elkaar! En zij nemen geen notitie van mij.

— Dat is vreemd! zei Raffles. De honden waren gisteren nog volkomen gezond! Wanneer heb je hen voor het laatst gevoerd?

— Van morgen, Mylord!

— Toch zeker met onze eigen vis?

— Die was op, Mylord! Tot het laatste stukje. Ik heb een zak moeten kopen in de winkel van Corelli, de Italiaan.

— Wij zullen eens gaan zien! zei Raffles. Ja Chopin, goede hond, je mag mee!

De grote Ierse wolfshond sprong kwispelstaartend tegen hem op. Zij gingen de logeerkamer uit, liepen door de gang, daalden de trap af, kwamen zo in de vestibule, openden een achterdeur en staken het ruime achtererf over, dat toegang gaf tot de stallen, waar 's zomers meestal de paarden en 's winters altijd de honden gehuisvest waren.

Men kon deze stallen ook bereiken vanaf een achterstraat. Henderson opende er een van en liet de deur open staan, opdat het licht naar binnen zou dringen in de tamelijk slecht verlichte ruimte.

Raffles zag met een enkele blik, dat er inderdaad iets met de honden gaande was. Meestal kwamen zij dadelijk op hem toelopen, maar nu bleven zij bijna allen lusteloos liggen in de verste hoek en dicht bij elkander.

Henderson had dadelijk de zware baal met gedroogde vis geopend en Raffles boog er zich overheen.

— Bedorven! zei hij bijna dadelijk. Heb je dat zelf niet kunnen ruiken, James?

De toon van Raffles stem was streng en de reus zei bedremmeld:

— Mylord, ik heb van kindsbeen af een zwakke neus gehad voor luchtjes! Kunnen ze werkelijk daarvan ziek zijn geworden?

— Ik wilde, dat ik het met zekerheid wist! Dat zulke sterke honden, die van alles eten, ziek zouden worden van wat gedroogde vis, omdat ze verre van fris is, dat komt mij toch onwaarschijnlijk voor! Waar haalde Corelli dat baaltje vis vandaan?

— Wel van een stapel in zijn winkel, Mylord! zij lagen voor de hand.

Raffles stond in gedachten. Zijn

voorhoofd was in diepe rimples getrokken. Hij wist maar al te goed, dat er ook te Circle geen honden meer te krijgen waren, zelfs al wilde men hun gewicht in goud betalen!

Toen bedacht hij, dat Circle een veearts rijk was en hij begaf zich onmiddellijk naar die man toe en wist hem dadelijk mee te krijgen. De veearts onderzocht een der honden, haalde de schouder eens op en zei:

— Bedorven vis is zeker niet het gezondste voedsel, dat ik mij indenken kan, maar dat honden er zo ziek van zouden kunnen worden wel te verstaan trekhonden, in deze streek, dat wil er niet bij me in! Ze hebben iets verkeerd binnen gekregen, maar wat het is, kan ik niet zeggen. Ik schrijf hun nu een sterk braakmiddel voor. Maar dat zal ze erg slap maken en u moet de dieren minstens drie dagen rust geven!

Raffles begreep wel, dat hier niets aan te doen was en hij vergezelde de dokter naar diens huis, wachtte daar tot het middel was gereed gemaakt, nam het dadelijk mee en gaf het de honden in. Hij zei niet veel, maar zijn gelaat stond duister.

Hij zei tot Henderson:

— Ik zal je moeten verzoeken, James, hier te blijven tot mijnheer Brand en ik terugkomen. En dan zullen wij de deur stevig sluiten met een hangslot dat ik zal kopen. De zaak bevalt mij niet. Als de dieren op het erf willen rondlopen, laat hen begaan, maar blijf in ieder geval bij hen!

Toen ging hij weer naar de logeerkamer en deelde alles aan Brand mede. Deze zei verwonderd:

— Al weer? Wie zou er ditmaal belang bij kunnen hebben, onze honden te vergiftigen of ziek te maken?

— Wie? Een zonderlinge vraag! Wij hebben ons hier in enkele weken zoveel vijanden gemaakt, dat men er een halve compagnie van zou kunnen vormen! Wij kennen hen niet allen, maar waarschijnlijk kennen zij ons wel! De zaak is dat wij nogal opvallen, door

onze klederen, onze hondenspannen en ons uiterlijk! Nu, ik hoop, dat het met een sissert afloopt! Werkt dat geweer nu eindelijk als een horloge?

— Beter! antwoordde Brand trots, terwijl hij de laatste schroef aandraaide. Nu ben ik tot je dienst.

Ook Raffles greep zijn geweer. De twee mannen verlieten het logement en liepen de hoofdstraat ten einde.

Op de hoek van een tamelijk brede zijstraat die naar een open veld voerde, stond een grote slede en twaalf sterke, gele, ruigharige honden lagen er voor, twee aan twee ingespannen.

Een man in een dikke schapenpels leunde tegen de slede aan, pruimend en met zijn zweep spelend.

Hij keek even op toen de twee mannen voorbij gingen, maar voor het overige veranderde zijn houding niet. Brand kreeg de indruk dat hij de man flauwtjes herkende, maar verder dacht hij niet aan hem.

De twee vrienden bleven een paar uren uit en schoten in die tijd en paar tamelijk vette hazen, die zij door de waard zouden laten toebereiden.

Tegen lunchtijd keerden zij terug langs dezelfde weg. De slede met de gele honden was verdwenen. Het was nog vrij vroeg, maar ze waren hongerig en begonnen onmiddellijk met de maaltijd.

Henderson was komen vertellen dat het middel reeds gewerkt had, maar dat de honden nu ook nog zo «slap als een vaatdoek» waren.

Na de maaltijd bedacht Raffles, dat een goed gebrade haas waarschijnlijk niet onwelkom zou zijn aan Drew en zijn dochter en hij gaf Henderson last, dadelijk een der langoren naar het gasthuis te gaan brengen.

Circle is klein en de afstand was nauwelijks tien minuten gaans.

Brand en Raffles keken verbaasd op, toen Henderson twintig minuten later terugkeerde, met de ijzeren pan weer bij zich en hun verwondering steeg, toen hij aankondigde:

— U moest wel de groeten hebben van mijnheer Drew, Mylord, en hij is juist een uur geleden met juffrouw Ellen vertrokken!

HOOFDSTUK V.

HET LOKKENDE GOUD

Raffles en Brand keken elkander met de grootste verbazing aan en de eerste vroeg:

— Dat was toch het plan niet? Zij zouden pas om vier uur vertrekken! Kon Hale dan niet op mij wachten?

— Hale is niet aan het gasthuis gekomen, Mylord! Mijnheer Drew moest zich bij hem voegen!

— Dat is zonderling! zei Raffles afgemeten. Kom mede, Brand, daar moet ik het mijne van hebben! Henderson, wacht ons hier. Is de stal goed gesloten?

— Met het stevigste hangslot dat er maar te krijgen was, Mylord. En ik heb van binnen het kleine venster versperd!

— Wij zijn binnen een half uur terug!

Zwijgend en snel legden de twee vrienden de korte afstand tot aan het ziekenhuis af. Dit overhaaste vertrek had hen verontrust.

En nu stonden zij tegenover de directeur en die kon hun niet veel nieuws vertellen.

Om een uur of één was Webster gekomen met een boodschap van Hale, die verklaard had, dat hij Mijnheer Drew en Ellen aan het einde van het dorp zou wachten met zijn slede. Hij had grote haast en verzocht vader en dochter, spoed te maken.

Webster zelf had geholpen om de weinige bagage op een kleine handsle-

de te laden. Drew had betaald wat hij schuldig was en was toen heengegaan, met het dringend verzoek, aan zijn vrienden mede te delen, wat de reden was geweest van zijn vervroegd vertrek.

Raffles was de geneesheer geen enkele maal in de rede gevallen en pas toen deze zweeg, vroeg hij :

— Kent gij die Webster?

— Neen, ik had hem nooit tevoren gezien !

— Waarom was hij in uw inrichting?

— O, om een zeer gangbaar geval, een schotwond ! antwoordde de directeur schouderophalend. Er wordt hier tamelijk veel gevochten in de laatste tijd.

— Kent gij Hale van aanzien?

— Neen ! Maar ik heb wel veel van hem gehoord !

— Wist gij soms of hij hier verwacht werd?

— Ik wist er niets van ! Het was Webster, die voor het eerst het bericht bracht.

— Ik dank u mijnheer ! Meer hoef ik niet te weten.

En een ogenblik daarna stonden de twee mannen weer op de hardbevrore sneeuw van de straat.

— Het wordt hoe langer hoe vreemder, begon Raffles hoofdschuddend. Waarom had Hale zo'n haast? Kon hij die paar uren niet gewacht hebben? Ik zei toch tot Drew dat wij reeds om drie uur zouden komen !

— Misschien wilde hij een concurrent bij de Factory vóór zijn.

— Het is mogelijk, maar het komt mij niet waarschijnlijk voor ! Hale weet wel, dat de Factory hem zijn pelzen tegen flinke prijzen afkoopt !

De twee vrienden keerden, aan grote onrust ten prooi en niet wetend wat zij van de zaak moesten denken, naar hun logement terug. Voor de deur stond een grote slede, hoog beladen en bespannen met tien flinke honden die zich op dat ogenblik juist te goed deden aan een portie vleesafval en zachte beenderen. Zij waren onder

het eten blijven staan en schenen dus niet al te vermoeid te zijn. Raffles lichtte een tip van het zeil op en zag dat de slede hoog opgeladen was met verse bontvellen. Daar stond voor een waarde van op zijn minst twaalf duizend dollar !

En terwijl de gedachten snel door zijn hoofd rond gingen, verscheen er een man op het brede bordes, die een blijde juichtkreet deed horen en met uitgestoken handen op Raffles toeliep.

Deze slaakte een kreet. Die zwaar gebouwde kerel, nog geen dertig jaar, met zijn open, roodgebrand gezicht was James Hale, de bekende pelsjager !

— Jim ! riep Brand, alsof hij een spookverschijning zag. Ben jij het ?

— In levende lijve, mijnheer Brand ! Graaf Palmhurst, dat is een gelukkige ontmoeting ! Ik wist niet, dat ik u hier zou aantreffen ! Ik ben...

— Een ogenblik Jim ! viel Raffles hem levendig in de rede. Heb jij omstreeks een uur geleden door een zekere Webster een boodschap naar het ziekenhuis laten sturen bestemd voor mijnheer Drew en zijn dochter Ellen ?

De pelsjager keek Raffles met iets van verwildering in zijn blik aan en stotterde verbluft :

— Webster? Ziekenhuis? Drew? Wat wilt gij daarmee zeggen? Voor zover ik weet, ken ik geen man, die Webster heet !

— Dan worden al onze sombere vermoedens bewaarheid ! Dan komt de ziekte van onze honden in een heel ander licht te staan ! Ik ben blij, Jim, dat de Voorzienigheid je juist nu hierheen heeft geleid, want ik zal een krachtig beroep moeten doen op je hulp ! Luster !

En zo kort mogelijk deelde Raffles aan de pelsjager mede, hoe hij Drew had leren kennen, wat er met hem geschied was en hoe de zaken zich in de laatste uren hadden toegedragen. En toen hij zweeg barstte Hale uit, vuurrood van woede :

— Dan is er een schurkenstreek gepleegd! Dan is er misbruik gemaakt van mijn naam! Die Webster is zeker een schurk en heeft in het ziekenhuis gesprekken afgeluisterd tussen u en die arme man, waarmede hij zijn voordeel heeft gedaan! Natuurlijk zijn er anderen in het complot.

— Die slede met de gele honden! schreeuwde Brand eensklaps.

— Ik begrijp je bedoeling, Brand! zei Raffles met gesmoorde stem. Die kerel die er bijstond keek ons zo eigenaardig aan. Waarschijnlijk kende hij ons. Hale, wij hebben niet veel tijd te verliezen en je moet ons helpen! Het is de kerels natuurlijk om het goud te doen en ik voel dat mijn bloed kookt bij de gedachte, aan wat het meisje boven het hoofd zal hangen! Luister nu! Onze honden zijn ziek gemaakt en al zullen zij gelukkig niet sterven, de eerste dagen zijn zij onbruikbaar. Wat was je doel?

— Ik was met deze vracht onderweg naar een blokhuis van de Factory!

— Is dat ver hier vandaan?

— Een volle dagreis!

— Hale, een dag kunnen wij niet missen! Ik zal je ruim schadeloos stellen, maar ik heb onmiddellijk jou, je ervaring, je ledige slede en je honden nodig!

— En u zult ze hebben, graaf, ook zonder schadeloosstelling! riep Hale uit. Denkt gij soms dat ik mij ongestraft voor de gek laat houden en bedriegen? Ik heb volstrekt geen haast! De logementhouder is een vriend van mij en zal graag mijn voorraad voor mij bewaren, zolang als ik dat zelf nodig acht! Binnen een kwartier, neen, binnen vijf minuten ben ik tot uw dienst! De honden zijn gelukkig nog vers en wij kunnen onmiddellijk de schurken achterna gaan!

— Jim, ik wist wel, dat ik niet vruchteloos een beroep op je zou doen! riep Raffles uit. Zij hebben een voor-sprong van anderhalf uur op zijn minst, maar als wij ons reppen...

— Dat zullen wij, graaf en dan mag

God hun zielen genadig zijn! riep Hale woest.

Zo snel mogelijk werden alle voorbereidselen genomen. Henderson ging de zieke honden nog eens verzorgen en laadde alleen het hoognodige over op de slede van de pelsjager, een der beide tenten, wat verduurzaamde levensmiddelen, dekens en schietvoorraad.

De waard kwam zelf helpen, om de kostbare voorraad huiden af te laden en in een van zijn kelders op te bergen. Dat alles was in weinig meer dan vijf minuten gedaan en onmiddellijk begon de achtervolging.

Hale liet zich de plaats aanwijzen, waar de grote slede met de gele honden gewacht had en daar bekeek hij aandachtig de grond. Na een paar ogenblikken, zei hij:

— Het is zo helder als glas! Kijk, die sporen maar eens! De slede is van de vlakte gekomen, heeft hier ruim een half uur gewacht, zij hebben de ijzers met geweld van de sneeuw moeten lostrekken, want de boel was vastgevroren en zijn toen langs dezelfde weg teruggegaan, maar toen was de slede veel zwaarder geladen, zie maar, het teruggaande spoor is veel dieper, dan het komende!

Hale zweeg, bukte zich, scheen de breedte van het spoor te meten met de blik, richtte zich toen plotseling weer op en vroeg:

— Gij weet zeker dat de honden een gele kleur hadden?

— O ja, daaraan valt niet te twijfelen!

— Was het een grote slede, van donker geverfd hout?

— Zo is het!

— En de man, die er wachtte, hoe zag die er uit?

— Groot, mager, met een scherp getekend gezicht, een haviksneus en kleine, groen-zwarte ogen! Hij droeg een geruite boezeroen onder een pels van schapenbont.

— Ik dacht het wel! dat is niemand anders geweest dan Jose Bastidos, bijgenaamd de «Bergduivel». Hij is de

schrik van de streek hier sedert een half jaar en hij voert hier een soort van heerschappij uit over al het andere geboefte! En wee hem, die zich tegen hem durft verzetten!

— Een Spanjaard, naar de naam te oordelen? vroeg Raffles.

— Bijna! Een Mexicaan! Men zegt dat hij zijn eigen land ontvlucht was, waar men hem zocht voor een paar halsmisdaden en waar de galg hem wacht! Hij heeft zich hier al tal van vijanden en benijders gemaakt!

— Maar dan heb ik hem ook wel degelijk herkend! riep Brand opgewonden uit. Hij was bij de kerels, die de arme gek, de eigenaar van deze hond kwamen overvallen om hem zijn goud te ontroven!

— Dat is heel wel mogelijk, mijnheer Brand! zei Hale schouderophalend. De Bergduivel is tot alles in staat. Hij zal iets gehoord hebben van het geval van mijnheer Drew en hij heeft zich dadelijk als leider opgeworpen van de expeditie! En als Hurry hier van hoort...

— Dat is niet waarschijnlijk, want hij heeft een kogel door het hoofd gekregen! zei Raffles laconiek! Maar een van zijn opvolgers kan het hebben gehoord! Wat zijn je voorstellen, Hale?

De pelsjager dacht een ogenblik na, en gaf toen ten antwoord, na het spoor een eindje te hebben gevolgd:

— Hier is een tweede slede! Het is dus een tamelijk grote troep. Zij zijn gezamenlijk verder gegaan, als ik nog verstand heb van een sledespoor! Wij moeten het volgen, graaf!

— Vooruit dan en niet gerust, voor wij die ongelukkigen bevrijd hebben!

Het spoor voerde buiten het dorp en liep in Noord-Oostelijke richting.

Men behoefde slechts naar Chopin te kijken, om de zekerheid te krijgen, dat dit spoor het juiste was, want de hond liep voortdurend met de neus naar de grond gebogen en gromde nu en dan onrustig.

Een uur later kon Raffles volkomen zeker van zijn zaak zijn. Want

zijn scherp oog zag op de witte sneeuw, smetteloos en onberoerd, een heel klein lapje rode stof liggen, dat hij op het eerste zicht herkende.

Van die stof was de flanellen rok gemaakt, welke Ellen diezelfde morgen gedragen had! Waarschijnlijk had zij kans gezien, een klein stukje van de stof los te trekken en ongemerkt uit de slede te werpen.

Het dier had het bijna nog eerder geroken dan Raffles het gezien had, sprong er luidblaffend op toe en draaide er met wilde sprongen omheen, om het tenslotte tussen zijn tanden te nemen en aan Raffles te brengen.

— Wij zijn op het juiste spoor, vrienden! riep Raffles opgewonden uit. Dit is een stukje van haar rok! Laten wij voortmaken! Voor zij gaan kamperen moeten wij hen trachten in te halen!

— Als zij de ongelukkige Drew maar niet van kant hebben gemaakt! zei Brand zacht.

— Dan hadden wij zijn lijk wel reeds gevonden, Brand! Ik denk dat hij zijn behoud tot dusverre te danken heeft aan het feit, dat hij goud heeft gevonden in grote hoeveelheden. Waarschijnlijk hoopt de Bergduivel van zijn slachtoffer te vernemen, waar de vindplaats ergens gelegen is. En als Drew slim is (en hij is lang niet dom!) dan zal hij een uitvlucht weten te bedenken, in de flauwe hoop dat ieder uitstel ons, zijn vrienden, van nut kan zijn!

De kleine troep had zich niet opgehouden, maar was snel verder getrokken. Het spoor was zeer scherp en duidelijk waarneembaar. Er waren zonder enige twijfel twee sleden, de ene vrij wat smaller dan de andere.

Er werd niet veel gesproken, want iedereen lette scherp op, totdat Hale, die vooraan ging, plotseling stil stond. Zijn honden deden dadelijk hetzelfde. Wat is er, Hale? Waarom gaan wij niet voort? vroeg Brand ongeduldig.

— Omdat het spoor zich splitst, Mijnheer! antwoordde de pelsjager.

Nu, dat had zelfs een kind wel kun-

nen zien ! De beide sleden waren hier van elkander gegaan. Het brede spoor ging naar rechts, het smalle naar links. Van uit een vliegmaschine gezien moest het er uit zien als een reusachtige Griekse Y met beenen ter lengte van vele uren gaans.

— Een krijgslist ! bromde Hale tussen de tanden. De Bergduivel heeft natuurlijk rekening gehouden, met de mogelijkheid dat hij zou worden achtervolgd. Het is nu maar de vraag, met welke slede de twee gevangenen vervoerd zijn ! En ik moet u zeggen, dat het een heel moeilijke vraag is ! Beide sleden werden door tien of twaalf honden getrokken en volgens de indrukken van de voetstappen werden zij ieder door hetzelfde aantal mannen begeleid, naar alle waarschijnlijkheid vijf of zes.

— De bende van Bastidos zou zich dus verdeeld hebben ! riep Raffles uit.

— O, hij zal een list bedacht hebben ! Hij zal het wel laten voorkomen, alsof de twee afdelingen zich later weer bij elkander zouden voegen !

— Wat is je raad Hale ? vroeg Raffles.

— Het veiligst, maar natuurlijk ook het gevaarlijkst zou zijn, onze eigen kleine legermacht te splitsen ! Twee onzer zouden de brede en de twee anderen de smalle slede moeten nagaan ! Maar het is een gevaarlijke onderneming, want de ene partij zou het zonder slede moeten doen en zich dus moeten beladen met de tent, de dekens en het eetgerief !

— Daar zie ik niet tegen op, mijnheer Hale ! riep de reus uit en hij toonde hem lachend zijn geweldige vuisten.

— Het valt niet mee, vriend James ! waarschuwde Hale hem ernstig. De sneeuw is nu nog hard bevroren en gemakkelijk begaanbaar, zodat wij onze sneeuwschoenen al hebben kunnen afdoen, maar indien het weer gaat sneeuwen, dan is het lot van de man te voet al heel spoedig beslist. En toch is een splitsing het enige middel om zeker te zijn, dat twee van ons tenminste de Bergduivel en zijn twee slachtoffers, of misschien maar een

hunner in zullen halen !

— Dan moet het ook geschieden ! zei Raffles kortaf. Henderson en ik zullen samen gaan te voet ! Jij en mijnheer Brand, die het lichtste zijn, zullen met de slede gaan. Gij zijt beiden uitstekende schutters en moet zo snel mogelijk voort zien te gaan.

— Tot hoever ? vroeg Brand, die het denkbeeld van een scheiding zeer onaangenaam vond.

— Tot gij de anderen gevonden hebt ! antwoordde Raffles met kracht.

— En hoe zullen wij elkander terugvinden en waar ?

— Bij de Zonnerots ! riep Hale uit. Die ligt in het Noorden, ongeveer zes uren gaans hier vandaan. Kent gij die rots ?

Raffles en Brand kenden hem zeer goed. Een reusachtige heuvel van graniet, slechts op de top bedekt met een dunne laag aarde, waar zich met moeite een paar pijnbomen staande hielden.

— Laten wij dan gaan en moge het lot ons gunstig zijn ! besloot Raffles. Henderson, de kleine tent, de slaapzakken, een eetketel, een klein kistje munitie en de skis !

Onder het spreken waren Raffles en Henderson neergeknield in de sneeuw en hadden de lange, smalle latten, die goed geolied waren, onder de dikke zolen gebonden.

— Wat moeten wij doen, als wij onze mannetjes gevonden hebben ? vroeg Brand, met de hand van Raffles in de zijne.

— Daarop kan ik je onmogelijk antwoorden, Brand ! Handel naar omstandigheden ! Als Drew en zijn dochter zich bevinden bij het troepje dat jullie beiden nagaan, tred dan krachtig en doortastend op en geef de bandieten geen tijd, zich lang te beraden ! Wij van onze kant zullen hetzelfde doen. En mochten zij zich toch nog verenigen, wel, dan vinden wij elkander vanzelf ook weer terug ! Tot ziens dus !

— Tot ziens ! zei Brand zacht.

HOOFDSTUK VI. NOORDWAARTS

Raffles en Henderson liepen snel voort, zo snel als hun bepakking het toeliet. De smalle latten bleken van groot nut te zijn, vooral waar de bodem geheel vlak was of een weinig naar beneden neigde.

— Geloofst u dat wij hen spoedig zullen inhalen, Mylord? vroeg Henderson na enige tijd.

— Ik hoop het, James! Wij hebben te doen met laaghartige schurken en het lot van de twee ongelukkigen, die zij hebben weten te lokken, kan niet twijfelachtig zijn, vooral wanneer Drew lastig zou worden, dat wil zeggen, wanneer de kans zou bestaan, dat hij Jose Bastidos aan de politie zou verraden. Naar wat ik van hem vernomen heb, is die kerel tot alles in staat!

— Zijn er in het Noorden volstrekt geen steden meer, of dorpen?

— Er waren er tenminste geen, James, verleden jaar! Maar dat wil volstrekt niets zeggen, dat zij er nu ook niet zijn.

De twee mannen waren reeds een vol uur op hun lange sneeuwvatten voortgegeden en hadden in die tijd zeker bijna 15 kilometers afgelegd en nog steeds hadden zij heel duidelijk het spoor kunnen volgen. Het strekte zich uit op de vlakte, zover het oog maar kon reiken.

Aan de gezichteinder verhief zich een vrij groot bos, voornamelijk bestaande uit pijnbomen en zware den- nen en in die richting scheen ook het spoor te lopen, dat hoe langer hoe duidelijker werd. Het kwam Raffles voor, dat de schurken nauwelijks een vijftal mijlen van hen verwijderd konden zijn.

En daar zij met hun slede stellig niet zo snel vooruit zouden komen, als Raffles en Henderson op hun skis, zo hoopte hij hen stellig nog voor de avond te kunnen inhalen.

Wat Chopin betreft, het dier scheen

onvermoeibaar te zijn en liep zonder een ogenblik rechts of links af te wijken met dezelfde grote passen naast Raffles mede, nu en dan naar hem opziende, met zijn grote, vurige ogen.

Vlug gingen zij verder, zonder iets te zeggen en binnen een half uur hadden zij de zoom van het bos bereikt. De slede was hier zeker binnen gegaan, want het spoor slingerde zich tussen de bomen door.

De bodem rees hier een weinig en daar de skis hier onbruikbaar werden, bonden zij die haastig af, legden ze dwars over de schouder en gingen voorzichtig verder, want de hond had reeds de oren gespist en liet nu en dan een zacht en nijdig gebrom horen.

Een paar malen stond hij plotseling onbeweeglijk als een beeld stil en tuurde voor zich uit, met de kop laag boven de grond en alle spieren gespannen.

Raffles en Henderson hielden met de vrije hand het geweer vast, gereed om dadelijk de looplatten neer te werpen en zich te aanval gereed te maken, bij het eerste teken van gevaar.

Plotseling stond ook Raffles stil. Zijn scherpe blik had op een afstand van omstreeks tien minuten gaans, een zeer ijl rookpluimpje rechtstandig in de koude lucht zien opstijgen. Het moest afkomstig zijn van een of ander klein houtvuur, bestemd om er spijzen op toe te bereiden.

Van het vuur zelf of van mensen was niets te bespeuren, die moesten zich zeer waarschijnlijk bevinden aan de andere kant van de lage heuvel, met zacht glooiende helling die zich nu voor de twee mannen bevond.

Raffles zei op fluisterende toon een zacht bevel tot de hond, die het onmiddellijk begreep en gehoorzaam medeliep, zonder zich verder te laten horen, maar toch gereed om deel te nemen aan de strijd.

Met de grootste voorzichtigheid klommen zij verder, steeds de rookzuil in het oog houdend. Zou Bastidos voornemens zijn op die plek te kamperen? Want dat het de Bergduivel moest zijn, daar twijfelde Raffles geen seconde aan. Het spoor van de slede liep tegen de heuvel op en daar brandde een vuur.

Even vroeg Raffles zich af, hoe het mogelijk was, dat een man als Bastidos die zich toch steeds achtervolgd moest weten zo onvoorzichtig kon zijn, om het kamp niet te laten bewaken, nu men het op deze wijze ongemerkt kon naderen, maar toen zag hij plotseling een man, aan wie zeker de taak van schildwacht was toevertrouwd, maar die deze taak op een zonderlinge wijze vervulde.

Hij zat namelijk met gespreide benen, ongeveer halverwege de helling tegen een zware boom geleund, gewikkeld in een deken en dutte. Naast hem in de sneeuw stond een van die vierkante kruiken, die meestal slechts sterke drank bevatten. Het geweer van de man lag hem over de knieën.

Indien hij wakker was geweest, zou hij stellig de twee naderende mannen hebben moeten zien, en alarm hebben gemaakt.

Zoals het nu was konden Raffles en Henderson ongestoord verder gaan. Zij gingen op een drie meter afstand langs de man, die rustig verder sliep.

Achterdochtig ging Chopin langzaam op de bewegingloze gedaante toe, snuffelde er even aan en keerde toen terug.

De twee bespieders kropen nog een twintigtal meter verder en Chopin deed hetzelfde. Zijn vroegere meester reeds had hem geleerd, zich op zijn buik voort te bewegen, om zo weinig mogelijk in het oog te lopen.

En nu hadden zij het doel bereikt!

Van de heuveltop af, en aan het oog onttrokken door een vrij zwaar rotsblok, konden zij neerzien in een soort van duinpan, waar echter het zand door sneeuw was vervangen.

Meer naar het Noorden strekte deze

kom zich wel een kilometer ver uit en daar was een ongemerkte nadering dan ook volkomen onmogelijk geweest. Bastidos had deze plek zeker gekozen, opdat de lage heuvel de troep zou beschutten tegen de vinnige, snijdende Oostenwind, die tegen het vallen van de nacht zeker zou komen opsteken.

Met een enkele oogopslag was het duidelijk, dat de rover van plan was, op deze plek te kamperen. De schemering begon reeds te vallen, maar toch was alles nog duidelijk zichtbaar, afstekend tegen de helderwitte sneeuw.

De slede stond een weinig terzijde, op een paar meter afstand van het houtvuur. Twee mannen waren, vloekend en lachend, bezig, een zware tent op te zetten en op de slede lag er nog een. De honden hadden zeker juist hun maal toegeworpen gekregen, want zij rukten en trokken nog aan de stukken gedroogde vis en enige beenderen, waaraan nog wat vlees was overgelaten.

Bij het vuur was een man bezig, die in een ijzeren pot roerde. Vlak er bij, met zijn voeten naar de vlammen gewend lag een grof gebouwd man, met een donker, gebruind gelaat, brede roofdierkaken en diepliggende, kleine, zwarte ogen, die glinsterend, onop houdend rondgingen. Hij rookte een Mexicaans rietje. En lag lui, op zijn elleboog, steunend toe te zien, hoe de anderen werkten.

Die man was zonder twijfel Jose Bastidos, de beruchte Bergduivel, de schrik van het Hoge Noorden.

Maar lang voor Raffles en Henderson dit alles in zich hadden opgenomen, hadden zij het onbeweeglijke tweetal gezien, op de rand van de slede zittend en elkander omvat houdend, met bleke gezichten, nu en dan fluis terend een woord met elkander wisselend. Het ware een vrouw en een man, Ellen Drew en haar vader.

Zij hadden nu natuurlijk reeds lang begrepen, welk bedrog er met hen gepleegd was. En zeker ook, welk lot hen nu boven het hoofd hing.

Toen hij wat nauwkeuriger toekeek,

zag Raffles dat de voeten van Drew met sterke riemen aan elkander waren gebonden, maar dat het meisje geheel vrij was.

Maar de zwarte ogen zwierven voortdurend om haar heen en nu en dan plooiden zich de dikke lippen van Bastidos tot een hatelijke glimlach.

Er waren daar beneden vijf kerels en de zesde sliep daarginds, verzadigd van drank!

En toch was Raffles vast voornemens, ondanks dit grote krachtverschil de strijd aan te binden, toen er iets geschiedde, hetwelk plotseling zijn plannen moest wijzigen en dat een geheel ander aanzien gaf aan de zaak.

Het scherpe oor van Raffles had een gerucht opgevangen, dat van de kant van de vlakke kwam. Hij begreep dadelijk de betekenis daarvan. Dit moest de plek zijn, waar de twee groepen zich weder zouden verenigen!

Helaas, hij had dit een weinig te laat ingezien!

Hij wendde het hoofd om en zag op nauwelijks 100 meter afstand een slede naderen, getrokken door honden, die tamelijk wel waren uitgeput.

De man, die er naast liep herkende hij onmiddellijk, het was Webster, de man die zo zeer zijn best had gedaan voor zijn arme vriend Drew!

Op hetzelfde ogenblik sprong Raffles op, maar reeds had een van de vier kerels die nader kwam, zijn geweer aan de schouder gebracht en schoot. De kogel moest Raffles in de volle borst hebben getroffen. Hij zwaaide een ogenblik heen en weer, hij mompelde iets en viel toen plat voorover in de sneeuw. Zijn mond bleef woorden prevelen, schijnbaar zonder enig verband, maar die Henderson met de grootste nauwlettendheid opving, terwijl hij wanhopig naast hem neer knielde. Spoedig daarop werd het stil. Luid jankend wierp zich de hond over het bewegingloze lichaam. Henderson kwam langzaam overeind en wierp zijn geweer weg. Toen gingen even langzaam, zijn beide handen omhoog.

Natuurlijk had men daar beneden het schot ook al gehoord en de twee mannen kwamen toesnellen met de revolver in de vuist.

Bijna tegelijkertijd bereikten Webster met de zijnen en de twee revolversmannen de plek, waar de onbeveeglijke gedaante op de grond lag, terwijl een plas bloed, die onder het lichaam uitgutste, de sneeuw begon rood te kleuren, en de reus, die daar wijdbeens stond, met de handen omhoog en een als van smart en wanhoop verwrongen gezicht.

Webster kwam langzaam op hem toe, met een lelijk licht in zijn geelgroene ogen en zei toen:

— Wel zo, ik geloof, dat wij elkander kennen! Dat is die mooie mijnheer, die zich met onze zaken bemoeide en dit is de beroemde mannetjesputter, die hem altijd zo braaf helpt! En waar is nummer drie? Onderweg verloren? Nu, het doet er ook niet toe! Hallo, Bastidos, ben je daar? Kom eens gauw kijken! Je bent me daar op een haar na verkouden geweest, vriend!

Een barse stem klonk van onderen en het volgende ogenblik verscheen eerst het hoofd en daarna het lichaam van de Bergduivel.

Hij kwam langzaam naderbij, het strootje tussen zijn lippen heen en weer rollend, keek eens neer op het lichaam aan zijn voeten, in de bloedrode sneeuw, naar de hond en toen naar de reus.

Toen vroeg hij langzaam:

— Wie ben jij? Hoe zijn jullie hier gekomen?

— Wat klets je, Bastidos! riep Webster ongeduldig uit. Dat is die Engelman, van wie ik je verteld heb. Dikke vrienden van Drew en van zijn dochter! En zij kwamen natuurlijk hier om je een kogel door je raap te schieten!

Het gelaat van de Mexicaan onderging en vreselijke verandering. Zijn tanden werden zichtbaar en het gehele gezicht kreeg en tijgerachtige uitdrukking.

— Dat is dus de manières, waarop het kamp bewaakt wordt? zei hij langzaam. Nu, dat is van later zorg! Zo! is dat die Engelsman met zijn bemoeizucht! Wie heeft hem zo netjes geraakt!

— Ik, schreeuwde een van de beneden, een roodharige knaap, zeker nauwelijks achttien jaar en gewapend met een splinternieuwe Winchester.

— Goed gedaan! En wat deze Goliath betreft, hij zal het met een revolverkogel af moeten doen! Wij kunnen geen lastige doodeters gebruiken!

Hij had reeds de revolver uit het holster van Henderson getrokken en richtte de loop van het wapen op diens borst, toen de reus met een grijns-lachje zei:

— En toch geloof ik, Bastidos, dat een levende Goliath je in dit geval meer van dienst kan zijn dan 'n dodel!

— Hoezo? Laat eens horen! Zou je misschien lust hebben, je bij ons aan te sluiten?

— Daar kan over gedacht worden! antwoordde de reus. Maar dat is van later zorg. Ik wou je vragen, heeft Drew je soms al verteld, waar de rest van zijn goud is?

— De oude gek houdt vol, dat er niets meer is! Ik heb hem drie dagen gegeven om zich te bedenken!

— Nu, ik weet de plek! zei Henderson driftig. Laat je me leven, als ik je er heen breng?

Bastidos gaf niet dadelijk antwoord. Hij keek Henderson een ogenblik achterdochtig aan, scheen na te denken en zei toen:

— Je weet natuurlijk dat je u leven verspeelt, als we bedrogen uitkomen?

— Dat weet ik!

— Je krijgt geen revolver of geen geweer en zelfs geen mes in je handen, als je dat maar weet!

— Dat hoeft ook niet!

— Nu, dan kun jij ook drie dagen krijgen!

— Ik heb er vier nodig. Zover is het hier wel vandaan!

— Goed, vier dagen! Maar op het

middaguur, zo waar als ik hier voor je sta, laat ik je villen, als je mij voor de gek hebt gehouden! En ga nu maar naar beneden, of neen, wacht nog een ogenblik, want er zijn nog een paar andere dingen te doen!

— Dan zou ik mij maar wat haasten, als ik jou was, Bastidos! zei Webster, de schouders ophalend. Je sprak zo even van een kamp. Heb je dat hier opgeslagen?

— Wij zijn er mee bezig!

— Dan zou ik dat werk maar staken en nog wat verder optrekken! We worden achterna gezeten! Deze mensen zijn niet alleen geweest, en ze hadden een slede bij zich. Je truc met die splitsing heeft niet geholpen, zoals ik je wel voorspeld heb! Dat was weer een van die stommititeiten...

Bastidos deed een paar stappen op Webster toe, keek hem vals aan en zei dreigend:

— Let op je woorden, Engelsman! Je slaat een te hoge toon aan! Ik heb hier alles te zeggen en als U dat niet bevalt...

Hij sloeg veel betekenend op het brede mes, dat aan zijn gordel hing maar Webster haalde de schouders op en zei:

— Het bevalt me, zolang er geen domheden begaan worden! Om een lang verhaal kort te maken, twee anderen, want hun vriend is natuurlijk niet alleen, al weet ik niet wie de vierde man is, hebben het andere spoor gevolgd en ze kunnen binnen een uur hier zijn!

— Nu, dan worden ze met een paar ons lood begroet! zei Bastidos grimmig.

— Zeg dat niet te vlug! Ik zal je wat zeggen ik geloof dat Hale er bij is en die is zo slim, dat zelfs jij niet tegen hem opkunt, Mexicaan! En weet je dat er politie in de buurt is?

Bastidos liet een sissend geluid horen en zei:

— Die vervloekte blauwjakken! Wat raad je me aan?

— Althans voor vannacht verderop

te gaan! Over enige uren gaat het waarschijnlijk sneeuwen en dan zijn we veiliger. Ik weet een plek hier niet ver van daan, zowat twee uren gaans, waar geen politiemacht ter wereld je kan wegekrijgen, of ze zouden je moeten uithongeren en wij hebben levensmiddelen voor veertien dagen! Als het gaat sneeuwen voor die tijd, kunnen we die plek bereiken, zonder dat er iemand iets van merkt. En van daar gaan we wat verder naar het Noorden. Maar hier kun je niet blijven, de plek is veel te gevaarlijk!

Nog een kort ogenblik scheen de Mexicaan in beraad te staan.

Toen zei hij dof:

— Het is goed. Ik stem toe. Carlos, laat ophouden met het opzetten van de tent. Maar luister eens goed Webster, bedenk wat de afspraak was, de meid is in ieder geval voor mij.

Webster haalde minachtend de schouders op, en zei:

— Als jij daar genoeg in hebt! Als ik mijn deel aan de buit maar krijg, meer vraag ik niet! Bedenk dat ik alles heb aangebracht!

— Maak je niet ongerust, je zult krijgen wat je toekomt! zei de Mexicaan en zijn dikke lippen gingen weer vaneen en vertoonden de blinkende tanden.

— Wat zullen wij met dit aas hier doen? vroeg Webster, tegen het lichaam van Raffles schoppend, een donkere, roerloze massa op de sneeuw.

— O, daar zullen de wolven wel voor zorgen! zei Bastidos schamper. Vooruit aan het werk, jullie hondsvot-ten! Neen, wacht nog een ogenblik. Ik vergat haast een kleinigheid! Ik heb jullie een voorbeeld te stellen! Ik zal jullie laten zien, hoe de Bergduivel ongehoorzaamheid en onoplettendheid straft!

De aanvoerder liep met snelle stappen op de boom toe, waartegen de schildwacht gezeten was. Zelfs het schot had hem niet kunnen wakker maken!

Hij was een man met een pokdalig gezicht, breed van kaken, met warrig rood haar en een rossige, brede baard.

Bastidos keek een ogenblik minachtend op hem neer en trok zijn revolver. Hij zette de loop in het oor van de slapende. Toen trok hij de trekker over. De man met het rode haar leek met een schok overeind te komen, alsof een veer hem bewogen had, viel toen weer neer, duikelde over de kop en rolde langs de helling van de heuvel naar beneden.

Bastidos stak zijn wapen weer op en zei tot zijn verblekende onderdanen:

— Zo vergaat het iedereen die drinkt, in plaats van te waken! Laat het jullie een les zijn! Nu vlug alles klaar gemaakt voor het vertrek!

Twee zijner mannen hadden al dien tijd Henderson met hun revolvers in bedwang gehouden. Zij hadden hem ook zijn jachtmes afgenomen, en brachten hem nu langs de andere helling naar de kleine vallei.

Henderson wierp nog een laatste blik op het bewegingloze lichaam en op de zachtjes jankende hond en ging toen met gebogen hoofd het kleine kamp binnen.

De zon was reeds lang onder. Maar in plaats daarvan was de maan opgekomen, groot en zeer helder. Slechts nu en dan dreven wolkjes langs haar lichtende schijf, de wolkjes die sneeuw aankondigden.

Bij haar licht werden haastig de tenten weer afgebroken en op de slede geladen. De knorriges honden werden bijeengejaagd en er voorgespannen.

Henderson had Drew willen naderen, maar dit werd hem met een paar dreigende bevelen belet. Het meisje had hem een smekende blik toegeworpen en eenmaal had zij zelfs tot hem iets geroepen, maar de druk van een revolverloop in haar zijde legde haar dadelijk het zwijgen weer op. Een kwartier later trokken de honden de beide sleden niet zonder moeite langs de helling in 't Noorden de vallei weder uit.

Nauwelijks een half uur, nadat de sleden het kamp hadden verlaten, naderde uit het Zuiden een dergelijk voertuig met tamelijk vermoeide honden bespannen. De voorsten schrokken van een man met een rode baard, die

daar als een slappe pop met een zonderling grijnzend gezicht tegen een boom aanhing onder aan de helling.

Maar de plek waar het donkere lichaam van Raffles gelegen had, was ledig...

HOOFDSTUK VII.

DE TANDEN VAN CHOPIN

Een paar uren nadat dit voorviel hield de slede van Bastidos op een aanwijzing van Webster stil aan de voet van een tamelijk hoge rots

De sleden moesten dus eerst een grote omweg maken en zo, langs een flauwe helling naar boven gaan, tenminste wanneer deze rots inderdaad het einddoel was van Webster. En dat was het!

Hij trad op Bastidos toe, met wie hij nog slechts weinige woorden gewisseld had en zei tamelijk kortaf:

— Dit is een goede plek! Als wij boven zijn, kan men ons slechts aan een kant naderen en die kant is gemakkelijk te verdedigen. Je ziet wel, dat zelfs geen geit aan deze kant de rots kan beklimmen. En daarboven kunnen wij beiden op ons gemak eens praten over ...zekere zaken! Het wordt tijd, dat wij delen!

— Ben je bang dat ik met het geld op de loop ga? vroeg Bastidos vóls.

— Dat zou niet zo, verwonderlijk zijn! Je bent er heel goed toe in staat! Maar je zou er niet ver mee gekomen zijn, Bastidos!! Er zijn er hier heel veel, die bang voor je zijn en voor je kruipen, maar daar hoor ik niet bij, dat moet je wel bedenken! Binnen een half uur hebben we afgerekend en dan kan je voor mijn part doen met je gevangenen, wat je verkiest.

— Je gaat ons dus verlaten, Webster? vroeg Bastidos zoetsappig.

— Dat ben ik van plan!

— Je wilt dus niet het gevolg af-

wachten van ons onderzoek op de plek, die de grote kerel ons zal aanwijzen?

Webster keek de ander strak aan, haalde toen minachtend de schouders op en zei:

— Ik begrijp niet, hoe de jongens er toe gekomen zijn, jou als hun meerdere te beschouwen! Je mag vlug klaar staan met je revolver en je mes, maar je bent het domste uilskuiken, dat mij nog ooit voor de voeten is gelopen! Geloof jij nu werkelijk dat die man van plan is, je iets aan te wijzen, wat dan ook? Ja, misschien de plek, waar je graf gegraven zal worden, maar dan is dat ook alles!

Bastidos had met een woest gebaar de hand naar zijn revolvertas gebracht, maar de vrienden van Webster waren in een ogenblik op de been en hij wilde het op dit ogenblik niet tot een twist laten komen.

Hij wist zich te beheersen en zei schor:

— We zullen wel zien! Misschien doe je onverstandig, Webster, zo te spreken en zo te handelen! Voor het eerste krijg je uw loon nog wel thuis en wat het tweede betreft, dat moet je natuurlijk zelf weten, maar je zult niets van mij te vorderen hebben, als ik daar goud vindt! Bedriegt de grote kerel me, nu, dan heeft hij de langste tijd geleefd en dan gaat die oude man er natuurlijk ook aan! Wat het meisje betreft ik heb je al gezegd, dat ik beslag op haar leg!

— Je treft het, dat ze niet in mijn smaak valt! zei Webster koel. Je moet doen, wat je niet laten kunt! En nu naar boven, want het begint te sneeuwen. Er is daarboven een tamelijk groot hol en we zullen er veilig zijn. We rekenen af en morgen scheiden we van elkaar. Ik ben stom geweest, dat ik me ooit met je heb ingelaten en de zaak niet voor eigen rekening met mijn mannen heb opgeknapt! Maar ik had je nu eenmaal nodig, om voor Hale te spelen!

Men kreeg de honden niet zonder moeite weer overeind, zij gromden luid en woest, maar zij trokken toch de twee sleden in een grote boog om de rots heen tot aan het begin van een helling, die naar boven voerde.

Nu het was wel geen bepaalde vesting, maar het was toch inderdaad een plek, heel wat gemakkelijker om te verdedigen dan die door Bastidos was uitgekozen.

Men was nu boven op de rots en op dat ogenblik sneeuwde het krachtig. En iedere kenner kon wel zien, dat het zo enige uren zou voortduren. Ieder spoor zou binnen 'n paar minuten zijn uitgewischt. De koude nam ook af.

Daarboven bleek inderdaad een soort van natuurlijke woonplaats te zijn, een hol, waar een vijftal mannen plaats konden vinden. Webster begon onmiddellijk.

— Ik heb de kampplaats aangegeven, Bastidos en je vindt het zeker wel goed, als ik dat hol in beslag neem! Het is juist van de wind afgevoerd en kan gemakkelijk verwarmd worden! Maar als je het niet goed vindt, dan moet je het maar zeggen, zodat ik gelegenheid krijg, om je mijn leedwezen te betuigen!

De spottende toon van Webster dreef het bloed naar het gelaat van de Bergduivel en weer ging zijn hand naar zijn revolver, maar hij bedwong zich en zei schouderophalend:

— Ik heb een tent voor mij alleen en die is even goed. Beter misschien!

— Mooi zo! Dan zullen we nu eten, en de boel verdelen!

— Waarom zo'n haast! Dat kunnen we toch doen, als de dag aanbreekt en wij van elkander gaan!

— Ik dank je! Wie zegt ons dat we hier de hele nacht met rust zullen worden gelaten?

— De sneeuw heeft ieder spoor uitgewischt!

— Dat zal de politie niet beletten, hierheen te komen, als ze mij nodig heeft! hernam Webster. Zij weet drommels goed dat dit mijn eigen kampplaats is, en ze weet verder, dat ik in de buurt ben! Neen, wij eten en dan delen we, zoals afgesproken.

— Het is goed! zei Bastidos kort.

Daarop draaide hij zich om en men maakte alles in gereedheid voor het kamp.

De bovenkant van de rots was bijna geheel vlak, met uitzondering van de zonderlinge bult, waarin zich het hol bevond, zoeven genoemd. Die bovenkant liep langzaam glooiend op naar de zijde, waar zich de steile helling bevond. Links en rechts was de rots al evenmin te beklimmen, zonder een ladder of iets dergelijks en zo bleef alleen de flauwe helling naar het Noorden over.

Daar werden onmiddellijk een paar wachtposten uitgezet en toen begon men met het plaatsen van de tenten.

Henderson hielp ijverig mee, plaatste nu en dan een grappige opmerking en scheen het erop gezet te hebben, bij de bandieten in een goed blaadje te komen. Webster en Bastidos bleken tezamen over drie tenten te beschikken, waarvan twee zesmans-tenten. Een daarvan behoefde niet eens gebruikt te worden, omdat Webster met zijn mannen beslag had gelegd op het rotshol. Maar Webster was erg voorzichtig en beurt om beurt zouden zijn mannen op wie hij kon rekenen, aan de ingang post vatten.

Henderson had dit alles nauwkeurig gadegeslagen en hij meende tot de volgende slotsom te moeten komen:

Die Webster was ongetwijfeld een schurk, maar hij moest een moedig man zijn, want het was voor de reus duidelijk, dat de kerel op hoogstens twee of drie vertrouwden kon rekenen. Alle anderen hadden een heilige eerbied voor Bastidos en kropen voor hem. Indien er dus een gevecht mocht ontstaan, zouden de partijen zeker niet gelijk zijn en Webster zou met een overmacht te doen krijgen. Volgens Henderson stond het drie tegen zes en het zouden eer zeven zijn geweest, als die zwarte schurk met zijn kleine muizenogen niet met eigen hand koelbloedig een van zijn mannen vermoord had.

Terwijl hij zo hielp bij het opzetten van de tent, sloeg hij alles nauwkeurig gade.

De grootste van de beide sleden werd zodanig geplaatst, dat ze als het ware de enige toegangsweg afsloot en tevens dienst deed als een muur, waarachter de sneeuw zich kon ophopen. Vlak achter die hoogbelade slede werd de tent opgezet, bestemd voor de aanhangers van Bastidos.

Zijn eigen tent, veel kleiner, kreeg een plaatsje in de luwte van de zoeven genoemde «Bult», zodat er geen gevaar bestond, dat zij door wind of gewicht van de sneeuw omver zou worden gedrukt.

Ongeveer in het midden van het plateau, dat bijna zuiver rond was, met een straal van dertig meter, werd een houtvuur aangelegd.

Tenslotte kreeg de kleinere slede een plaatsje niet ver van de rand, daar, waar de helling loodrecht omlaag ging.

De honden werden gevoed en toen zij alles tot de laatste kruimel hadden verslonden, wat volstrekt niet wil zeggen dat zij verzadigd waren, groeven zij zich dicht bij het vuur een slaapplek in de sneeuw en verdwenen uit het zicht. Zij waren zo vermoeid, dat zij niet eens voelden, hoe nu en dan een ruwe voet hen terzijde van het vuur wegduwde.

Bastidos had Drew en zijn dochter met een soort van boerse hoffelijkheid naar het vuur geleid en daar kregen zij te eten.

Henderson had er voor gezorgd, dat hij vlak bij hen kwam en moedigde hen met een blik en gebaar aan, om toe te tasten. Hij zelf liet zich niet onbetuigd, en zei hartelijk lachend en er zich weinig om bekommerend of anderen het hoorden :

— Het is toch allemaal gestolen, dus ik zou maar toetasten, Miss Ellen !

En hij zette zijn sterke, hagelwitte tanden in de harde scheepsbesluit en vermaalde er het droge vlees mede, in kleine dobbelstenen gesneden, zonder het zelfs eerst te weken in heet water.

Toen stak hij rustig zijn pijp op, ongeveer het enige wat men hem gelaten had.

Bastidos had hem herhaalde malen scherp waargenomen en scheen over iets na te denken.

Een paar malen had hij de hand van Ellen gegrepen en het meisje had die hand verschrikt en vol afschuw terug getrokken. En telkenmale had hij in de ogen van de reus iets zien flikkeren !

Dat beviel hem volstrekt niet. Het was al lastig, dat Webster tegen hem scheen te zijn en hem vijandig was gezind en als deze reus zich nu ook nog tegen hem ging keren, dan kon de zaak toch wel een ander verloop hebben, dan hij wenste. Hij had al een plannetje voor zich zelf opgemaakt en dat moest ten uitvoer worden gelegd, kost wat kost.

Zodra het avondmaal dan ook was gebruikt begon hij langzaam, zijn ogen half dichtknijpend en terwijl hij zijn grote revolver uit de holster nam:

— Het wordt nu tijd, dat we alles voor de nacht in gereedheid brengen, mannen ! Bindt mij die vogel eens, het zou niet goed zijn, als hij zijn vlerken kon uitslaan en hij mocht eens op de gedachte komen, weg te lopen !

— O, mijnheer Bastidos, hoe kunt u dat van mij denken! zei Henderson met zijn schijnheiligste gezicht. Terwijl ik uw gezelschap zo aangenaam vind! Nu, het zou dwaasheid zijn om uw wens niet in te willigen, vooral omdat er drie van uw jongelui met revolvers om mij heen staan!

Hij had zuchtend zijn beide polsen aangeboden en zag nu toe, hoe een van de mannen in de slede ging rommelen en er een zeer lang touw uithaalde, dat er stevig en dik uitzag en dat eerst om zijn polsen bond.

De man had reeds een scherp mes getrokken, om het af te snijden, maar Bastidos beval ruw:

— Ook zijn benen en zijn enkels! Je ziet wel, dat je met een reus te doen hebt, een nummer van een circus!

— Het is niet netjes, om een gebonden man uit te schelden, mijnheer Bastidos! verweet Henderson hem. Hier ga ik liggen, bij het vuur, bind me verder zoals je wilt, maar laat me tenminste rustig kunnen slapen!

De bandiet was zeker een deskundige, want binnen vijf minuten was Henderson zodanig gebonden, dat hij nog maar alleen zijn twee handen van zijn borst naar de mond kon brengen. Zijn polsen waren aan zijn knieën en zijn knieën weer aan zijn enkels gebonden en goed stijf ook, met hetzelfde touw.

Henderson taxeerde de lengde op een meter of tien en hij glimlachte tevreden. Hij zag nog, hoe de ongelukkige Drew met een tweede touw op dezelfde wijze werd gekneveld en hoorde toen hoe de Bergduivel met zijn onaangenaam lachje zei:

— De jonge dame laten wij natuurlijk ongemoeid, ik bedoel, dat wij haar niet in haar bewegingsvrijheid zullen belemmeren! Zij zal wel niet weglopen, denk ik! Integendeel, ik hoop en verwacht, dat u mij aanstonds met een bezoek zult vereren, juffrouw Ellen!

Het meisje werd doodsbleek en wierp een smekende blik om zich heen,

maar zij zag niets anders dan lachende, gemene tronies, waarop geen spoor van medelijden te lezen viel. Hoogstens naijver op de aanvoerder.

De duisternis was snel ingevallen. Van de maan was op dat ogenblik niets te zien. Het sneeuwde nog hard.

Henderson trok flink aan zijn pijp, vol gloeiende tabak. Hij keek aandachtig om zich heen. Er was niemand die op dat ogenblik op hem lette. Hij hief langzaam zijn polsen op, greep de pijp en draaide haar om. Hij trok en blies en de gloeiende tabak viel in een dikke prop op het sterke touw, dat zijn polsen bijeen hield en dat zelfs hij onmogelijk had kunnen breken. Een deel van de gloeiende as viel op zijn hand en brandde hem deerlijk, maar hij gaf geen geluid en bleef heel voorzichtig het klompje vuur aanblazen, dat op de touwknoop was neergevallen en snel het touw verteerde...

Het was voor ruim de helft doorgebrand, toen het vuurklompje doofde. Henderson wrong zijn polsen en hij had het wel uit kunnen schreeuwen, toen zijn krachtige spieren het touw op de aangetaste plaats deden breken. Hij bleef nog een ogenblik doodstil liggen en keek om zich heen, zonder het hoofd op te lichten. De mannen van Bastidos waren bezig aan hun tent en schenen voornemens te zijn, zich ter ruste te begeven. Bastidos zat met de rug naar hem toe aan het vuur en praatte op zachte, dringende toon met Ellen, die met afgewend gelaat zwijgend luisterde, nu en dan de handen wringend.

Even daarna kwamen twee mannen de oude Drew halen en sleepten hem over de sneeuw als een pak mede naar de grote tent, waarbinnen hij de nacht zou doorbrengen. Ellen had de handen naar hem uitgestrekt, maar dadelijk had de Mexicaan haar weer op haar plaats getrokken.

Op een meter van het vuur was Webster bezig zijn pijp te stoppen. Hij scheen blijkbaar niet geneigd te gaan slapen, voordat de geldzaak geregeld

was. Zijn twee vertrouwden stonden naast hem. En een andere man, op een afstand van een meter of zestig, stond aan het begin van de glooiende helling, leunend tegen een rotsblok. Hij hield de vlakke in het oog, voor zover dat ging bij de sneeuwval. Om het uur zou er een aflossing plaats hebben.

— Mijn aandeel, Jose! zei Webster kalm, terwijl hij aan zijn pijp trok.

— Je staat er dus op? zei de Mexicaan langzaam, terwijl hij overeind kwam.

— Natuurlijk sta ik er op!

— Daar heb je dan je aandeel, hond!

Er knalde een schot. Van een revolver was niets te zien geweest. De sluwe schurk had door zijn zak heen geschoten en raak ook. Webster viel voorover met zijn hoofd bijna in de vlammen van het vuur. De zaak moest van tevoren zijn afgesproken, want onmiddellijk kwamen de vrienden van Bastidos aanlopen. Voor de vrienden van Webster van hun wapens gebruik hadden kunnen maken, waren zij beiden neergeschoten. Ellen had een gil van ontzetting gegeven en bedekte nu het gelaat met de handen, vervuld van walging en naamloze ontzetting.

Het was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan dat Henderson nauwelijks beseftte wat er gebeurde, toen het drama zich reeds had voltrokken.

— En dat zal het loon zijn voor ieder, die zich tegen mij verzet! schreeuwde de Bergduivel, tegen het lijf van zijn tegenstander schoppend. Uit mijn ogen met die krenge!

Gehoorzaam sleepten zijn mannen de drie vermoorde medeplichtigen naar de rand van de rots en wierpen ze naar omlaag. En toen werd het plotseling zeer stil. De moordenaars waren naar hun tent teruggeslopen. Henderson lag doodstil bij het vuur en luisterde. Tamelijk dicht bij klonk het gehuil van een wolf. En de reus glimlachte. Hij wist wie die wolf was...

Hij stroopte zich behoedzaam het touw van polsen en armen en kroop voorzichtig een beetje dichter bij het vuur. De Mexicaan en het meisje zaten daar nu geheel alleen. Ellen scheen een flauwte nabij, zo zeer hadden vres en afschuw van wat er zoeven geschied was, haar aangegrepen. Toen werd Bastidos door zijn instinct gewaarschuwd. Hij wendde plotseling het hoofd om, een seconde te laat. De verschrikkelijke vuist van Henderson velde hem en hij viel zonder een kreet bewusteloos op de dikke sneeuw neer, die het geluid van zijn val verdoofde. De schildwacht had niets gezien, want de afstand was te groot en de sneeuw viel te dicht. Henderson stond haastig op, bevrijdde ook zijn voeten van het touw, nam Ellen bij de hand en voerde haar naar de kleine slede. Hij begon haastig naar nog meer touw te zoeken, vond nog een eind van wel vijftien meter, bond het aan het stuk, waarmee hij zelf geboeid was geweest, maakte het stevig vast aan de slede en voerde het over de rand naar beneden:

— Ze zijn daar beneden en een omweg zou teveel tijd in beslag nemen, fluisterde hij in het oor van het meisje, dat nu beefde van opwindung. Zij moeten zich haasten, want er is nog meer te doen! Ik hoop dat ik die bruine schelm hard genoeg heb geraakt, om hem nog wat te laten sluimeren! Daar komen zij!

Het touw werd strak getrokken en een ogenblik daarna verscheen het hoofd van Brand boven de rand. Zwijgend trok Henderson hem naast zich. Daarop kwam er een zonderlinge combinatie opdagen: het was Raffles met Chopin als een reusachtige, levende boa om zijn hals! Het schrandere dier hield zich stevig vast, schudde zich eens, ging kwispelstaartend tegen Ellen opstaan en likte Henderson, zacht jankend van vreugde de hand.

Tenslotte verscheen ook Hale.

Raffles fluisterde dadelijk:

— Dat trukje met die toneel-doodval en dat stukgeschoten zakje bloed

doet het nog steeds goed, niet James? Ze schijnen al veel werk voor ons gedaan te hebben, door een flinke opruiming onder elkaar te houden. Hoeveel zijn er nog?

— Vijf stuk met de schildwacht erbij, die op zestig meter afstand staat, en de Mexicaan, maar die rust wat uit van de vermoeienissen!

Op dat ogenblik richtte Jose zich juist weer op, nog een weinig versuft. Maar zijn besef keerde snel terug. Hij herinnerde zich wat er gebeurd was en slaakte een brullende kreet.

Maar onmiddellijk werd die kreet beantwoord met een jankende grauw van Chopin. Voor iemand het dier kon weerhouden, voor iemand begreep wat hij wilde was hij dwars door de vallende sneeuw vooruitgesprongen, op de Mexicaan toe.

Bastidos had het mes gegrepen, om zich te verdedigen, maar met een verschrikkelijk geweld, met een sprong als van een tijger was de grote hond op hem. Het stalen gebit hapte toe, met een geluid, dat door merg en been drong. De Bergduivel stiet de hond zijn mes in het hart, met de

wetenschap dat de dood hem reeds naar de keel was gevlogen. Hij deed wankelend een stap achteruit, toen nog een. Man en hond verdwenen over de rand van de rots.

Het volgende speelde zich binnen enkele tellen af. De bandieten kwamen uit de tent te voorschijn, gelokt door de vreselijke kreet van hun meester en zagen hem nog juist van de rots tuimelen. Twee hunner schoten schreeuwend hun revolvers af op de schimmige gedaanten die naderden en zij zouden nooit meer een revolver ter hand kunnen nemen, want Brand had geantwoord en afdoende ook.

Daarop vluchtten de anderen, zo hard hun voeten maar wilden lopen en gleden en buitelden de helling af, de schildwacht met zich meslepend.

Raffles stond onbeweeglijk in het midden van het rotsplateau en toen hoorde Brand hem mompelen, terwijl Hale haastig Drew van zijn touwen ging bevrijden:

— O, krankzinnige wereld! zal dan nooit het moorden ophouden, terwille van een handvol ellendig goud!

De volgende aflevering bevat:

DE GOUD-FEE

